el pèsol negre

Publicació libertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
8000 exemplars
II època núm. 22
juny-juliol 2005

Ni oblit ni perdó

Han mort l'Isanta. El van assassinar, sense cap motiu, quan estàvem gaudint d'un concert. A l'Isanta li agradaven els concerts i de fet va ser l'organitzador del "Punk al Bosc". Quan encara tenim els ulls vidriosos no podem parar de preguntar-nos el per què de l'agressió que va costar la vida d'un amic i quasi la d'un altre company. Tampoc podem parar de preguntar-nos per quina raó els Mossos d'Esquadra (tant implacables quan volen) no van venir aquella nit tot i ser requerits telefònicament diverses vegades. Per què els secretes que hi havia no van fer res?

Quan encara teníem els ulls mullats la senyora Montserrat Tura va anar al Parlament a insultar-nos i a culpabilitzar els amics de l'Isanta de la seva mort. En comptes d'explicar les raons de l'actuació o la no actuació dels Mossos es va dedicar a mostrar-nos la seva ignorància total dels principis democràtics. Ja és trist que els "antisistema", que diu ella, li haguem d'explicar en aquesta senyora que en una democràcia, fins i tot en una en tant males condicions com aquesta, hi ha dret a pensar com es vulgui i associar-se segons les idees i reunir-se... Sí, senyora Tura, no és en absolut preocupant que a Berga hi hagi anarquistes o independentistes, de fet vostè, segons les seves mateixes lleis, no n'ha de fer res.

Al Parlament vam veure com treia un exemplar d' El Pèsol Negre i com dos dies després, a l'edició digital del seu Periódico de Catalunya, se'ns calumniava. Sembla que a molts i potser també a vostè no els hi agrada la llibertat d'expressió. Però no ens fareu callar. També des d'aqui volem mostrar el nostre condol a la familia.

I ara què? Doncs res. Acabarem de plorar si ens deixa la senyora consellera i els i les missaires locals i reflexionarem sobre moltes coses..., però més val que sàpiga tothom que en cap moment se'ns ha passat pel cap tirar la tovallola. Malgrat la repressió que esperem i se'ns anuncia. La nostra lluita per la llibertat en el seu sentit més ampli no s'aturarà. Els projectes del Berguedà i de l'Alt Llobregat i el Cardener no s'aturaran, com no s'hagués aturat la vida i els projectes de l'Isanta (molts d'ells compartits) si uns desgraciats no l'haguessin assassinat. Que la terra et sigui lleu company. Va per tu Isanta: Salut i anarquia!

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. *El Pèsol Negre* no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 13/06/05

En aquest *Pèsol Negre* han participat:
La columna cliteriana, Los del monte, Pep i tu, Algunes, El Tomb, Floreal Ateo, Ile, M., Na Bastardes, Lampides boeticus, Cirne, Hiram Gascoine, Gbx, Toni, Barrikada, Milicianu, Ateneu Llibertari del Berguedà, Casal Panxo, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Ateneu Columna Terra i Llibertat, Plataforma per la convivència, Montse, Assamblea contra les presons, Pèsols negres berguedans, Parany 2015, David i Eva, Dc, Sense Veu, Nosaltres, Just&Cia, Juan Pedro, CGT, CNT, Assamblea d'Amics dels Màrtirs de Xicago de 1886, i Secció Sindical CGT-correus Manresa, Col·lectiu les Granges.

Atenció: La premsa anarquista pot erradicar la ignorància i la submissió al poder.
Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

@ pàgina web!
www.pesolnegre.tk
e-mail
pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

Pàgina 3-12. - EL DIVENDRES 28 VAN ASSASSINAR EL NOSTRE COMPANY I AMIC ISANTA
- Pàgina 3-5 ELS FETS
- Pàgina 5-7 MOBILITZACIONS
- Pàgina 7 LA VISIÓ DELS COL·LECTIUS ORGANITZADORS
- Pàgina 7 LA FERIDA D'UN POBLE
- Pàgina 8 CARTA OBERTA A LA CONSELLERA MONTSERRAT TURA
- Pàgina 9 LA COMPAREIXENÇA AL PARLAMENT D'UNA MENTIDERA COMPULSIVA
- Pàgina 9 LA CONSELLERA S'EQUIVOCA
- Pàgina 10 PER TU, PEP
- Pàgina 11 DECLARACIONS
- Pàgina 12 DES DE FORA
- Pàgina 12 SÓC UN RADICAL I TAMBÉ UN ANTISISTEMA, AH! I TAMBÉ UN MAMÍFER
- Pàgina 13 ELS FETS DE BERGA: EL SISTEMA AL DESCOBERT
- Pàgina 13 SÍ, EL SISTEMA

Pàgina 14 - MENTIDES, PREPOTÈNCIA I XULERIA DELS MOSSOS A SALLENT

Pàgina 15 - NA BASTARDES SOTA AMENAÇA DE DESALLOJAMENT

Pàgina 16 - LA COLUMNA CLITORIANA OKUPA!

Pàgina 16 - CAN ESCAIOLA VIU

Pàgina 17 - QUIEN LA SIGUE NO SIEMPRE LA CONSIGUE

Pàgina 18 - TOMB ANTIREPRESSIU: DOS MESOS TOMBANT LA REPRESSIÓ

Pàgina 18 - NOTÍCIES BREUS

Pàgina 19 - CALAF EN PERILL D'INDUSTRIALITZACIÓ MASSIVA

Pàgina 19 - ENRIQUE MARCO

Pàgina 20 - EL PROCÉS DE CONTRUCCIÓ DE LA FUTURA PRESÓ DE LA COMARCA DEL BAGES

Pàgina 21 - DICE UN LIBRO QUE LEÍ...

Pàgina 21 - A DISPOSICIÓ JUDICIAL

Pàgina 22 - EL PRMER DE MAIG A DIFERENTES CIUTATS: BERGA, BARCELONA I IGUALADA

Pàgina 22. - CGT I LA REGULARITZACIÓ D'IMMIGRANTS

Pàgina 23. - *RESSENYES*

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: alliberga@hotmail.com i ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció) **Na Bastardes** (centre social okupat): c/ Bastardes núm. 13, Manresa. *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

El divendres 28 van assassinar el nostre company i amic Pep Isanta

Berga
Pepitu

El dia 27 de maig, divendres de Patum, com cada any a la zona de les barraques dels col·lectius culturals, polítics i/o juvenils de Berga es feia un concert per potenciar la creació dels grups de música locals. Enguany tocaven The Mentes (que debutaven), Ajos Porros Band i Kolumna Metralla.

Tal i com s'havia acordat amb l'Ajuntament de Berga (que va facilitar l'escenari) el concert va començar força d'hora per tal que a les 02.30 h hagués finalitzat. Malgrat els retards propis d'aquests actes, divendres anava més ràpid que les millors previsions. Cap a quarts d'una aproximadament va començar a tocar Kolumna Metralla, el darrer grup programat. El concert era molt tranquil i tot i que anava arribant gent, el gruix del públic s'esperava que arribés cap al final del concert.

Cap a les 22 h (segons van assenyalar uns joves testimonis en una de les assemblees obertes del jovent berguedà) un grup de joves va començar a provocar aldarulls al Passeig de la Indústria on hi havia la fira. Van agredir, almenys, dues persones: un noi d'Avià a qui van donar dos cops de puny i un altre noi que va fugir cap a la plaça Viladomat. Segons testimonis presencials, aleshores, algun vianant ja va avisar els Mossos d'Esquadra.

Aquest grup de joves va seguir actuant i cap a les 12 h es va dirigir a la zona de les barraques on hi havia el concert (a partir d'aquí els testimonis directes es compten per desenes i centenes). De seguida que van arribar ja van agredir de manera totalment gratuïta i absurda a un company de Manresa el qual sense ganes de seguir la festa va marxar minuts després cap a casa seva. Els agressors també van marxar durant uns minuts, però cap a les 00.15 h van tornar en major nombre i es van començar a passejar pel mig i per fora del concert i la zona de

barraques, com si busquessin algú. A partir d'aquests moments algunes persones de les barraques van començar a vigilar què feien aquell grup de gent i si hi havia Mossos pels voltants com habitualment (dimecres i dijous per exemple), però no hi havia cap efectiu del Mossos visible.

Al cap d'uns minuts d'estar voltant, alguns dels nanos van fer visibles navalles i cinturons. Seguien entrant i sortint de la zona de barraques ara amb actitud clarament amenaçadora. Aleshores ja volien brega amb qui fos. Davant l'exhibició d'armes blanques varies persones van trucar als Mossos, ja que allà no hi havia cap cotxe ni furgona visible (al contrari que els dos dies anteriors i que la resta de Patums). Les trucades demanant auxili no van servir de res. Devien ser les 00:30 h aproximadament. Es van passejar de manera intimidatoria més de vint minuts. En aquest espai de temps es va trucar diverses vegades al mossos i malgrat el que diu la senyora Tura, per allà no vam veure passar cap mosso ni en cotxe ni a peu, a part dels secretes, que va dir en Fornas que hi eren, però, en tot cas, no sabem què feien.

De sobte algú dels agressors va dir: "Estan allí. Vamos a pillarlos" i es van dirigir a les persones que havia fora de la barra del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i també per darrera de la seva barraca. Van ferir una persona. Alguns ferits van fugir cap al Caprabo i van ser perseguits per alguns dels agressors, que tot seguit van dirigir-se cap a darrera de l'escenari on estava tocant Kolumna Metralla. A l'alçada del Bar Cati (on habitualment passen les hores els Mossos) els joves violents van agredir quatre persones més, entre elles hi havia el company Pep Isanta. Van tirar-se sobre d'ell i el van apunyalar. Amb l'ajuda d'un amic es va poder escapar direcció al carrer Manso Solà. Mentre fugia va poder dir: "atureu-los que m'han apunyalat!".

Va ser aleshores quan van arribar els Mossos d'Esquadra: més de mitja hora després de la primera agressió. Ben bé vint minuts després que els agressors exhibíssin les navalles i que es donés avís al cos policial, quan els agressors ja havien assassinat el nostre amic, havien ferit greument amb arma blanca un altre company i una tercera persona de Sabadell, i havien agredit a nombroses persones presents al concert. De fet els Mossos no es van ni aturar, però al sentir les sirenes els assassins van marxar corrents. Al cap, ara sí, de pocs minuts, arriben definitivament els Mossos i l'ambulància. Passaven pocs minuts de la una de la matinada.

Els Mossos van detenir alguns dels agressors, però en ser requerits pels testimonis per tal que detinguessin altres agressors que marxaven, els Mossos van fer cas omís i fins i tot responien de mala manera, tot dient que si tenien res a dir que fessin una denúncia.

La gent encara corria desconcertada i les informacions són confuses. Els col·lectius van tancar les barraques amb l'ajuda de molts dels espectadors i en pocs minuts restà tot tancat.

Alguns dels presents ens assabentem que un company de l'Espunyola es ferit i poc després ens diuen que l'Isanta també està ferit. Dos o tres minuts després de saber que també han ferit l'Isanta, quan s'estan acabant de lligar els barrils de cervesa, una trucada des de l'Hospital Sant Bernabé ens diu que el nostre amic és mort. Van passar molts minuts, potser un quart d'hora o més fins que vam poder ser conscients de la notícia que ens acabaven de donar. Els rostres paralitzats dels companys ens espantaven. Ningú no s'ho volia creure. Vint minuts després de la notícia, encara amb l'esperança que no fos veritat, pujàvem cap a l'hospital i només arribar els plors dels companys que ja hi eren ens confirmaven allò que feia estona ens resistíem a creure. Va ser un dels pitjors moments de la nostra vida. Una estona horrible, només trencada per la barroera presència de l'alcalde i la policia local, que s'havien desplaçat per fer el "paperot" (quina vergonya). La gent li va exigir que s'aturés la Patum i alguns li van cridar que en comptes d'anar protegit amb els "urbanos" que potser estaria bé que detinguessin els agressors que estaven fent una cervesa a un conegut bar de la ciutat.

La gent va anar marxant progressivament de l'hospital, havent convocat ja una concentració per l'endemà a les 12 a la plaça de sant Pere i una assemblea posterior a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Pocs van dormir i ningú no es va poder despertar del mal son col·lectiu que va començar aquella nit i que encara dura.

PERÒ PER QUÈ?

La veritat és que l'agressió i l'assassinat que vam patir durant el concert de divendres de Patum no tenia cap sentit. I aquesta absurditat no fa res més que augmentar el nostre dolor, el nostre desconcert i la nostra impotència. No hi havia cap mòbil polític, malgrat les afirmacions d'alguns mitjans, ni cap enfrontament de bandes ni cap revenja o enfrontament personal. Tampoc cap enfrontament entre berguedans de naixement i berguedans d'adopció ni res semblant. Tampoc va ser cap baralla. Tothom que hi era va poder veure que era una agressió tan gratuïta i estúpida com fatal.

ALGUNES MANIPULACIONS

Per desgràcia l'assassinat ha estat manipulat de manera patètica i mesquina pels mitjans de

comunicació per poder vendre més, com per exemple Antena 3, proposant una lectura dels fets simplista i falsa, basada en la combinació de drogues, jovent, independentisme, espanyolisme, joves antisistema, etcètera.

Però les manipulacions més grosses han estat sens dubte les polítiques. Les de la senyora Tura són miserables però lògiques ja que volia tapar qualsevol dels raonables dubtes que hi ha entorn l'actuació dels mossos d'esquadra. Al seu servei ha tingut gairebé tots els mitjans, dels que destaquem per la seva servitud: El Periodico de Catalunya, La Com Ràdio, Catalunya Radio, TV3 i altres.

CIU i PP han fet el paperot fent una pregunta al Parlament, només per desgastar, ja que no els importa el tema i si governessin farien el mateix. Ja se sap: la porca política. També ha estat manipulat el tema en un primer moment per alguns dirigents nacionals de partits polítics com ERC, tot explotant la idea d'enfrontament entre catalanistes i espanyolistes. El colofó és que al Parlament, durant la compareixença de la Tura, van tornar a demostrar molt poca independència i molt poca qualitat humana. Cal dir però, que la secció comarcal del Berguedà d'ERC en tot moment s'ha mostrat respectuosa amb les víctimes i fins i tot ha emès un comunicat criticant la barroera compareixença de la senyora Tura.

Per més desgràcia la mort del nostre amic ha volgut ser manipulada també per alguns grups independentistes no berguedans, com el Moviment de Defensa de la Terra (MDT), tot buscant màrtirs de manera miserable. Els independentistes de Berga com la resta de joves i no tan joves de la ciutat i la comarca i al marge de la ideologia de cada un, s'han comportat d'una manera exemplar.

Totes aquestes manipulacions i més, passant per sobre del dolor dels familiars, els amics i els companys. Ha estat fastigós.

I ELS MOSSOS, ON EREN?

No ho sabem. El que sí que sabem i sap tothom que aquella nit va estar al concert, és que no hi havia cap efectiu visible d'aquest cos. La senyor Tura simplement menteix en afirmar que hi havia un cotxe patrulla al lloc dels fets i que no els van avisar. I les seves mentides, que són per tapar-se les vergonyes i tapar-les als seus Mossos, ens fan molt mal perquè són un insult a la veritat que van veure els ulls de tants i tants berguedans, perquè no parlem de política com volen fer ells, sinó de fets i de la mort d'una persona a la qual estimàvem molt.

Dimecres van passar varies vegades voltant la zona de barraques una caravana formada per tres tot terrenys i dos furgones de Mossos. A més van estar visibles durant la major part de la nit. Dijous fou el mateix (per cert, ningú, que nosaltres sapiguem, no va tirar res als Mossos ni els va insultar tal i com afirma la reina de les mentides de la Generalitat).

Divendres en canvi no hi eren, o no eren visibles. Divendres, el concert era l'únic acte de Berga i

si bé es cert que no cal que estiguin allà al mig, ja que la gent s'emborratxa i en aquest país els uniformes no són ben vistos, no costa res tenir-los a trenta metres, com fan habitualment cada Patum, de manera que poden fer la seva feina sense provocar conflictes inútils amb persones que puguin anar begudes o com altres anys provocant a la gent en arrencar pancartes i demés. Però sembla que divendres tenien molta feina...

El més greu és que, segons Marc Fornas, cap de l'àrea bàsica dels Mossos d'Esquadra de Berga, al concert hi havia dos secretes. Aquesta afirmació feta al Canal 4 va ser posteriorment rectificada. Quin cap tenim oi? Potser és que només pensa en l'ascens promès que l'ha de dur lluny de Berga? Tant és. Ara diuen, després d'haver rectificat i canviat de versió varies vegades, que hi havia dos secretes però que en aquell moment (50 minuts) no hi eren perquè havien anat a sopar o a cagar o alguna altra cosa. Nosaltres ens ho creiem perquè ens ho diuen i perquè seria increïble que haguessin estat presents i sense fer absolutament res, ni tant sols avisar a ningú durant els 20 o 30 minuts en que els assassins es van passejar amb navalles pel concert; oi?

D'acord, no hi eren perquè era un concert tranquil i estaven controlant el transit i els secretes estaven fent un bocata de 50 minuts. Però, ¿i perquè no van atendre les trucades que demanaven auxili? Sabem que són moltes les persones que ens han dit que van trucar als Mossos, i com a mínim hem pogut saber de fonts molt fiables que van ser vàries: una trucada feta per una de les víctimes i que simplement no va ser atesa, altres trucades de testimonis berguedans que sí que van ser ateses. A part també van trucar persones de Manresa i altes espectadors. Davant d'aquestes informacions els Mossos en un primer moment van negar que ningú hagués trucat. Però davant l'evidència, ara diuen que sí, però que no van entendre el que els hi deien (potser que algú els ensenyi català) i que quan hi van anar (abans dels apunyalaments) ningú els va dir que aturessin el cotxe. En això cal respondre clarament: és fals que cap cotxe de Mossos passés pel concert (00:42 h) com ells diuen i si ho van fer no sabem per on van passar, ja que per allà ningú els va veure, i si haguessin passat sens dubte que els haguéssim aturat ja que feia estona que se'ls estava trucant.

Si encara voleu quedar més esgarrifats de l'actuació dels Mossos heu de saber que van fer el control d'alcoholèmia a persones que havien estat víctimes d'agressions amb arma blanca abans de ser atesos pel personal sanitari i quan es dirigien a l'hospital. Ells ho neguen i diuen que van fer servir el dispositiu de control d'alcoholèmia per no deixar marxar els agressors. Això és fals: hi ha testimonis que afirmen que se'ls va fer l'esmentat control. I els Mossos que el feien, quan se'ls deia que els deixessin passar que acabaven de ser víctimes d'una agressió, no tenien ni idea de que els parlaven.

Si encara en voleu més, heu de tenir en compte que algunes de les persones que participaren en les rodes de reconeixement dels agressors es veieren les cares a la mateixa comissaria. Amb això (que ha passat amb 4 persones) s'estaven passant pel forro el procediment legal de seguretat personal per aquestes persones.

I si encara us voleu indignar més cal que sabeu que el dia abans de l'agressió que va costar la vida a en Pep, una de les persones que ha entrat a presó provisional acusat d'intent d'homicidi, havia estat ja detinguda en un bar de Berga. De la mateixa manera que tenia una ordre de recerca i captura del Jutjat de Cadis. Ah! i no oblidem que els primers dies de Patum ja havien agredit brutalment al company Pau i que divendres aquesta colla ja corria feia hores, com a mínim des de les 22 h, fent diverses agressions.

SI NO VOLEU MOSSOS ARA NO US QUEIXEU!

Aquesta frase no ha estat pronunciada només per persones de poques llums que desconeixen el funcionament d'una democràcia liberal representativa, tampoc ha estat dita només per gent que odia als col·lectius que organitzaven el concert i que no li importa una merda la mort del Pep. No. També ha estat dita, i de fet ha estat introduïda en el debat posterior a la mort del nostre amic, per l'Administració, concretament per la senyora Tura. Però, ¿per què? Si aquest argument és estúpid! Qualsevol sap que per molt que no estiguis d'acord amb les lleis t'afecten igualment! Aquest argument és demagògic i ridícul, ¿per què l'han fet servir? Doncs, per intentar marejar la perdiu i distreure l'opinió pública, per poder ocultar les moltíssimes irregularitats que els Mossos d'Esquadra van cometre aquella fatídica nit. Perquè mai ens han demanat si els volem o no, simplement estan allà, perquè ni que no els volguéssim estarien obligats a fer la seva feina igual i en cap cas aquest hipotètic rebuig no justificaria la negació d'auxili que aquests funcionaris de l'estat van protagonitzar. I és que això es gravíssim, ja que si no hagués hagut aquesta deixadesa en el compliment dels seus deures el nostre amic potser ara seria viu.

El pitjor de tot és que sense cap mena de vergonya la senyora Tura i els seus lacais policials i mediàtics volen fer de les víctimes culpables. Si per això han de mentir ho fan sense cap mena de pudor ni remordiment, arribant a una mesquinesa increïble. Però la Tura només convencerà a qui vulgui ser convençut, ja que als centenars de testimonis que érem allà aquella nit no ens pot enganyar, ni a la gran majoria de Berga, que no és tant estúpida per creure mentides tant grolleres com les que s'han arribat a dir.

VERGONYÓS

L'espectacle que estan donant polítics catalans, els diferents càrrecs dels Mossos d'Esquadra, una gran part dels mitjans de comunicació i alguns moviments polítics és realment patètic, de mal gust i insultant. En destaquem algunes actuacions de: Montserrat Tura, Miquel Esquius, Marc Fornas i el Periódico de Catalunya. Però també hauríem pogut posar a l'Artur Mas i als polítics locals que han fet "la puta i la ramoneta", i a la super Roser Farràs i una llarga colla de periodistes, cronistes oficials del govern i dels partits i per desgràcia, un llarg etcètera.

LA COMPAREIXENÇA DE LA SENYORA TURA I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ

La compareixença de la senyora Tura va ser vergonyosa. Va explicar amb molts minuts i segons la suposada actuació dels Mossos. Els minuts i segons enganyaran

a qui vulgui ser enganyat ja que als qui érem allà aquella nit no ens pot enganyar ningú. A part, la senyora Tura va demostrar unes grans dots de demagògia tot barrejant actes certs i altres falsos de suposades il·legalitats comeses per suposats grups anarquistes i independentistes de la comarca. Es va treure de la mànigа com a anècdota divertida un reguitzell d'organitzacions socials i "malèfiques" inexistents a la ciutat. El seu atreviment va arribar al grau de qüestionar directament la democràcia en plantejar com una anormalitat la llibertat de pensament i l'associacionisme de la comarca del Berguedà. Va semblar ben bé que a la Tura la democràcia li vingués molt gran, cosa curiosa en una persona que s'omple la boca, constantment, de la seva suposada lluita per la democràcia i contra el franquisme. L'afany desmesurat de voler tapar als Mossos i la demagògia per acusar (amb falsedats quan va caldre) a les associacions més actives de la ciutat va ser superat per la mesquinesa que aquesta senyora va tenir en acusar els amics de l'Isanta de ser culpables de la seva mort. Era com acusar-lo a ell mateix. Va fer fàstic. En voler culpabilitzar els organitzadors del concert va tirar merda sobre l'Ajuntament de Berga ja que els organitzadors tenien tot legalitzat segons les exigències del consistori. Però el deliri de la senyora Tura no tenia final. Per acabar una intervenció plena de mentides, mitges veritats intencionades, la Tura va fer una demostració de cinísme increïble fent un cant a la veritat, tot dient que els conflictes no es podien solucionar amb mentides. Té raó i ella ha mentit com una veritable campiona.

L'endemà de la barroera intervenció de la senyora Tura, la majoria dels mitjans, sense cap mena de criteri, ni independència ni esperit crític, tancaven files entorn la senyora consellera. El Periodico sabem que és socialista i que ara és el full parroquial del govern però que fins i tot el Barril es mostrés tant obedient ens va sobtar. Dels mitjans públics també era d'esperar.

Són molt pocs els mitjans que hagin fet una feina mínimament decent. Regió7 ha fet un esforç per apropar-se a la realitat de manera força independent. Però cal destacar la feina d'alguns mitjans (no tots ho han fet malament), pel que fa a la premsa El Punt ha fet veritable periodisme i a més s'ha posicionat de manera realment independent amb una línia editorial exemplar (Destaquem la magnífica editorial del dia 10 de juny). Pel que fa als webs destaquem vilaweb, bergueda.org, berguedallibertari.org i malgrat les intoxicacions, barcelona.indymedia.org.

EL REBUIG DELS MOSSOS A BERGA

El rebuig de la policia autonòmica a Berga és fruit única i exclusivament de la seva actuació. És simplement fruit del que ells han sembrant reiteradament i sobradament des del dia que van arribar aquí. No és una qüestió ideològica ja que una majoria de berguedans estan descontents amb la seva actuació i de moment la majoria de berguedans no són anarquistes. La gent a Berga actualment té més mal record dels Mossos d'Esquadra que de la Guàrdia Civil i això és un fet. La gent no té mania als Mossos per l'acció dels superanarquistes berguedans, no senyor, els té mania perquè s'ho han guanyat a base dels seus reiterats abusos d'autoritat i això senyora Tura són FETS, FETS i solament FETS i els berguedans ho tenim molt clar.

FETS, FETS I NOMÉS FETS. ALGUNS ABUSOS D'AUTORITAT RECOLLITS AL PÈSOL NEGRE

· Núm. 2 Gener-febrer de 2001. "El perquè de tot plegat". Els mossos apallisen un noi en un portal i provoca una resposta en forma de llançament d'un coctel molotov que no va arribar a esclatar.

· Núm. 2. Gener-febrer de 2001. "+ policia?". Crítica a la creació del cos de transit dels mossos i denuncia de varis fets: 4 joves detinguts i empresonats sense motiu. Detenció i apallisament d'un indepe a la "volta a Espanya" a Castellar de N'hug. Detenció agressiva i violenta d'un jove imputant-li les destrosses d'una ETT. Extorsió i interrogatori d'uns joves arran d'unes pintades. Retards en l'aparició dels mossos quan es produeixen agressions gratuïtes.

· Núm. 2. Gener-febrer de 2001. "Increïble però cert". Els mossos, cridats per uns companys afectats en uns aldarulls arriben amb prepotència i registren a aquests mateixos nois i els hi diuen de declarar els fets voluntàriament a la comissaria. Un cop allà llarga espera declaració un per un i posterior detenció per escàndol pùblic i lesions, amb registre de cos nú i inspeccións anals previes al tancament al calabos. 15 h. de detenció amb maltracte amb el menjar i el beure. Després identificació policial -empremptes i fitxa - i portada davant del jutge enmanillats, declaració de 5 minuts i al carrer amb càrrecs.

· Núm. 2. Gener-febrer de 2001. "Els mossos d'esquadra, una policia com cal". Reflexió sobre la nova policia i descripció de nou dels fets de les notícies anteriors.

· Núm. 4. Maig de 2001. "Prou repressió policíaca al Berguedà". Descripció dels fets ocurreguts a uns nois que varen ser detinguts i portats a comissaria després d'un escurcoll humiliant i posterior trobada d'un esprai al cotxe d'un dells. Els acusen d'haver fet unes pintades i son detinguts més de 16 h.

· Núm. 9. Febrer-març de 2002. "Sospechosos habituales". Descripció d'un registre humiliant i prepotent d'un noi quan tornava a casa seva de nit. Un cotxe policial s'atura a la seva alçada i mirant d'entxampar-lo amb drogues. No en té cap. La rabia dels mossos s'incrementa amb aquest fet i l'identificació encara es torna més violenta amb registre humiliant pel noi. S'excusen dient-li que últimament hi han hagut robatoris al barri i els veïs els truquen molt sovint. El noi viu al barri i no te cap noticia de robatoris... Tot plegat, inseguretat al barri a causa dels mossos.

· Núm. 11. Juny-juliol de 2002. "Robatori amb força a Patum". Una pancarta es robada per un nombrós grup de mossos a les barraques de Patum al·legant que contenia una frase ofensiva cap a ells. Se l'emporten i amenacen verbalment als companys que intenten recuperar-la.

· Núm. 12. Agost-setembre de 2002. "Més repressió". Uns grup de nois i noies que prenen tranquilament el got a la fresca de la plaça de Sant Pere son vigilats per una parella de secretes. De cop apareixen dos cotxes de mossos i els secretes i els altres mossos practiquen registres i identificacións humiliants i sense sentit a tothom. Mitja hora després d'un registre a un noi, el tornen a identificar i es treuen de la mánega una bosseta amb marihuana que un dels secretes l'imputa al noi. El noi insisteix que ell no tenia res a amagar i que la bosseta no era seva. Els mossos l'amenacen i intenten que inculpi a algún altre company amb l'amenaça de denunciar-lo a ell si no ho fà.

· Núm. 13. Gener-febrer de 2003. "El moviment anarquista en el punt de mira de la policia". Durant mes de gener de 2003 i arrel del diferents abusos d'autoritat comesos pels Mossos d'Esquadra a Berga des de la seva implantació efectiva a la ciutat, es fan unes Jornades Antirepressives a la ciutat. Els actes inclouen una xerrada amb un advocat que va ser molt concorreguda, l'edició d'un dossier i una concentració de protesta a la plaça del Forn que va acabar sent una manifestació fins a la plaça de Sant Pere amb una participació de poc més de cent persones.

· Núm. 19. desembre 2004-gener 2005. "Abusos de poder i mentides dels Mossos d'Esquadra a Berga". La matinada de dissabte 6 de novembre a diumenge 7, pels carrers de Berga (bàsicament a la Ronda Moreta) és va viure una actuació d'un nombros grups de Mossos d'Esquadra extremadament violenta i indiscrimindada cap als ciutadans que es trobaven a la via pública. Aquesta actuació representava un abús d'autoritat extraordinari inquestinoble i centenars de persones en foren testimoni. Arrel d'aquest abús d'autoritat es van presentar tres denúncies per lesions, tres queixes al síndic de greuges i va ser detingut arbritàriament un noi. Dissabte 13 de novembre unes 1.000 persones sortíen al carrer de Berga per protestar contra l'esmentat abús d'autoritat. La setmana següent era detingut un noi de manera arbritària, a casa seva, com en altres temps. Dissabte 20 de novembre unes 200 persones tornaven a manifestar-se per mostrar el rebuig a les noves detencions. El judici contra els Mossos d'Esquadra encara s'ha de celebrar.

I A PARTIR D'ARA QUÈ?

A partir d'ara res. Han mort el nostre amic i company i això res no ho pot canviar. D'una banda, hi haurà vàries acusacions particulars (família, col·lectius que organitzaven el concert, Plataformes, Ajuntament...), també es denunciaran les moltes irregularitats comeses pels Mossos d'Esquadra. Més enllà d'això, a Berga portaran més Mossos, tot i que no en fan falta més, simplement cal que facin la seva feina ni més ni menys: ni abusos d'autoritat ni negació d'auxili. Malgrat tot, estem convençuts que no es "depurarà" cap responsabilitat i que amb tota seguretat es taparan les vergonyes entre ells, amb l'ajuda de polítics i jutges (i es que sí, dubtem de la famosa separació dels tres poders). Els polítics de Berga que mai han volgut saber res dels abusos d'autoritat ni de la gestió de conflictes a la ciutat, ara faran programes i comissions d'aquelles que es fan per tal que res no canviï però que sembli que sí, de manera que pugin seguir vivint del cuento. Finalment les entitats que es s'autogestionen a través de les barraques de Patum hauran d'espavilar-se econòmicament de manera molt seriosa per poder sobreviure i lluitar molt per evitar els esforços de la Tura i les forces vives locals per mirar que desapareguin. A més, quan es faci qualsevol altre acte caldrà que comptin amb servei d'ordre propi per evitar de manera efectiva qualsevol agressió vingui d'on vingui i per tal de no dependre de la ineptitud o mala fe demostrada pels cossos de seguretat de l'estat.

La resposta: mobilitzacions

Vilada

M.

El dissabte de Patum, a Berga el dolor era pertot. I el poble de Berga va escampar una crida espontània que s'escampava per les converses i pels mòbils: a les dotze concentració a la plaça. I el poble de Berga va respondre. Un miler de berguedans de totes les edats i ideologies omplien la plaça, on el silenci fou el crit unànime d'un poble intel·ligent, el berguedà, que rebutja tota mena de violència gratuïta. Com ho va fer massivament el novembre passat davant la violència gratuïta dels Mossos, el poble berguedà sortí a protestar per aquests actes violents i gratuïts que van tenir un desenllaç fatal. I recorden també la passivitat dels Mossos, que si mesos enrera es delectaven apallissant els ciutadans de Berga sense motiu, el divendres de Patum, amb la seva inoperància, van permetre que un grup violent i armat es passejés impunement per tota la ciutat i acabéssin ferint diverses persones i assassinant al Pep. Berga estava trista, dolguda, enrabiada, estafada. Tot això removia les entranyes i els cors dels congregats a la plaça. I a les sis de la tarda, de nou una crida espontània omplia la plaça, ara amb més gent encara; i de nou el silenci. Un silenci tens, emotiu, trist, dolgut, enfadat, ensorrat. La plaça estava a vessar, com si d'una Patum es tractés; tot el poble feia

pinya i bategava i sentia al mateix ritme, i tots els berguedans eren un, i tota la ràbia i la tristesa es desprenia de cada mirada, de cada gest. I els berguedans sentiren que almenys no estaven sols; que el poble era un en el seu plany. I es llegí un manifest denunciant els actes violents així com la inoperància policial. Un manifest que no es va poder llegir per megafonia perquè l'Ajuntament no ho va permetre. La plaça s'anava omplint de pancartes recordant-lo. "Ens has ensenyat que compartir és viure" acabava el manifest, mentre podíem llegir en una pancarta: "Isanta, mai t'oblidarem". El dol s'estenia per la ciutat; els col·lectius desmuntaven les barraques; es feien pancartes; alguns bars i comerços tancaven; es decretaven tres dies de dol, les banderes onejarien a mitja asta amb un crespó negre; es suspenien tots els actes de la jornada en senyal de dol; es creava una Plataforma en assamblea... .

La Patum de Lluïment de diumenge fou més seguida que mai. Ja des de quarts d'onze hi havia gent concentrada. A la plaça tot eren cares llargues; els actes de Patum del diumenge se celebrarien, però els cors berguedans seguien de dol. I si no era prou evident que la Patum la fa el poble i n'és expressió, aquesta Patum de Lluïment fou l'expressió clara de l'estat d'ànim dels berguedans. Precediren els salts de Patum la sortida de les autoritats -amb Maragall i el Conseller de Justícia Josep Maria Vallès- de l'església, per anar a acomodar-se al balcó de l'Ajuntament; només van endur-se xiulets i crits de desaprovació. En canvi, se'ls va acostar un grup de berguedans amb una pancarta prou explícita que deia Mossos, ¿on éreu? i van mostrar la pancarta a tota la plaça, rebuda per tothom amb aplaudiments desenfrenats. La tensió era a l'aire, i el propi Maragall n'era conscient; no sabia on amagar-se. La pancarta amb el lema Mossos ¿on éreu? -un clam que ha fet fortuna- es va penjar a la barana; als balcons hi havia també pancartes, moltes d'elles en record del Josep Maria Isanta. Cada cop que sortia algú al balcó per penjar-ne una els presents mostraven el seu suport aplaudint-los. La Patum començà, però fou una Patum muda, desconcertada, trista, melancòlica. La música sonava, més trista que mai, emmandrida, per complir; ningú saltava, ni cridava, ni picava de mans. La Patum, festa de la disbauxa, aquest diumenge fou, per contra, escenificació d'un dol col·lectiu. Per tots els racons de la plaça els sentiments eren a flor de pell, i les llàgrimes es contenien amb més o menys destresa. Fins i tot les guites, enlloc de córrer espereitades per la plaça, es van afegir a les denúncies populars acostant-se a la pancarta de Mossos ¿on éreu? movent el cap aquí i allà. I l'àliga, que saludà la plaça enlloc de saludar les autoritats, també es va posar al costat del poble. I amb cadascun d'aquests actes de les comparses, el públic aplaudia fervorós, i el poble i la Patum s'unien més que mai. I va arribar l'hora del darrer salt, el de Nans Nous, la comparsa de l'Isanta. I sortí al bell mig de la plaça aquell cap de Nan al que l'Isanta havia donat vida, junt amb el seu vestit. El silenci fou absolut durant gairebé deu minuts i acabà amb un sentit aplaudiment. Tot seguit es llegí un comunicat de la comparsa dels Nans Nous; unes paraules molt boniques que van arrencar més d'una llàgrima i van deixar més d'un cor encongit.

La plaça es va anar buidant, però part de la gent volia veure els polítics presents i van seguir esperant. En Maragall no va voler fer declaracions i va marxar qüasi corrent; en canvi, Vallès sí que ens va oferir, cínic i sense cap mena de respecte, una presó a la plaça de Sant Pere. Els polítics, és clar, van marxar acompanyats d'una merescuda escridassada.

A les quatre de la tarda es començava una recollida de firmes a la plaça de Sant Pere, per tal de prorrogar el màxim possible la detenció dels agressors. Al llarg del dia i fins a les tres de la matinada, una colla de gent molt entregada es va moure per aconseguir firmes i en menys de 12 hores, el poble de Berga, totalment entregat, va aconseguir nou mil firmes; una xifra impressionant en tant poc temps i en un poble de només quinze mil habitants. És una dada prou clara de com estaven les coses el diumenge a Berga. Aquell vespre sortia un comunicat de les entitats juvenils aclarint els fets, ja que les persones que ho van viure veien com es distorsionava tot des dels mitjans de comunicació; el mateix vespre es convocava el poble de Berga a concentrar-se davant dels jutjats dilluns al matí de vuit a dues. I arribà el dilluns i es presentaren les signatures als jutjats, acordonats des de primera hora del matí per centenars de persones. Es van penjar pancartes, entre elles la que es preguntava on eren els Mossos durant l'assassinat. Els ànims estaven encesos. A dos quarts de quatre de la tarda hi havia l'enterrament, on van assistir dues mil persones, que van omplir de gom a gom l'església i la plaça. Foren les hores de dinar i de l'enterrament les que més gent van allunyar dels jutjats. Però tanmateix alguns ens hi vem quedar, conscients que es podia aprofitar aquesta estona per portar els detinguts a declarar. També va ser en aquesta estona, cap a les dues, que una parella de Mossos va intentar arrancar la pancarta de Mossos ¿on éreu?, que estava al portal gran dels jutjats. Tota la gent va córrer per evitar que es retirés la pancarta. Un dels Mossos deia que s'havia de treure perquè per allà havia d'entrar el furgó amb els detinguts, però se'ls contestà que entréssin a peu per la porta principal com tothom, i que els hi volíem veure la cara. Finalment, els Mossos van haver de desisitir. Per contra, es va penjar la pancarta un poc més amunt perquè es veiés ben bé, i la gent ho va aplaudir. Tot el dia, la població berguedana va mostrar el seu suport a la família Isanta-Casellas; el seu rebuig a l'agressió i la crítica a l'actuació policial. Com en els dies anteriors, la ràbia, la por, el dol, tot un seguit de sensacions i sentiments van fermentar en cadascun dels presents a la concentració, que va tenir moments tensos com l'esmentat.

Cap a les cinc de la tarda, els presents a l'enterrament van arribar massivament davant dels jutjats. Va ser el moment de màxima afluència, amb la presència d'unes dues mil persones. Al llarg del dia vem veure allà un munt de gent: els professors de l'institut; aquells companys de classe que feia anys que no véiem; els treballadors del Mercadona que acabaven de sortir de treballar i venien encara amb l'uniforme; coneguts que mai hauríem imaginat veure en una manifestació o concentració; etc. Tota Berga es va volcar en aquesta concentració. Ningú volia que se'ns riféssin, i davant la possibilitat que entréssin per una petita porta secundària, es va optar per sellar-la amb silicona i una cadena. L'evidència de la mala actuació dels Mossos els va fer el centre de les crítiques en aquelles hores d'interminable espera. Tot seguit van sortir dels jutjats la família Isanta-Casellas, i des d'una obra pròxima les càmeres de televisió els van filmar. Tothom va passar dels aplaudiments en suport de la família als xiulets i escridassades contra els mitjans de comunicació que, apart de manipular els fets n'estaven fent un espectacle. Així ho denuncia un comunicat que la família va treure el mateix dia més tard, on ens confirmen que el primer tinent d'alcalde de Berga Josep Xoy s'havia compromès a mantenir la premsa allunyada de la família i de l'enterrament. I aquest compromís es va trencar: tant als jutjats com a l'enterrament hi havia càmeres. El comunicat denuncia "la transformació d'un acte tràgic (que s'hauria d'haver celebrat en la més estricta intimitat) en un lamentable espectacle mediàtic, que ha vulnerat el dret fonamental a la intimitat, tant la de la família com la dels assistents a la cerimònia". Ni polítics, ni Mossos ni mitjans de comunicació no estaven a l'alçada del que s'espera d'ells; aquesta era la sensació que tenien els centenars de berguedans concentrats allí. Algun cop va intentar entrar algun furgó, entre xiulets i crits, i cops al furgó; la pressió era tal que la jutgessa va veure que era impossible portar els detinguts a declarar als jutjats. Així, mentre erem davant els jutjats, entorn la comissaria dels Mossos es creava un cordó policial de seguretat sense que nosaltres ho sospitéssim. Va ser cap a les set que ens vem assabentar que al final era la jutgessa la que havia anat a prendre declaració als detinguts a Comissaria mateix. Llavors la concentració es va anar desplaçant cap a davant de la Comissaria dels Mossos

d'Esquadra, on un miler de persones van continuar fent pressió. Hi havia molts nervis, molta tensió; les valles de protecció van anar per terra en alguna ocasió, i els crits contra els agressors i els Mossos (a qui es culpa de la tragèdia per acció i omissió, respectivament) van seguir. La mateixa pressió popular que tant s'ha fet sentir aquests dies va aconseguir que l'Ajuntament es presentés com a acusació popular i perjudicat, el que s'aprofita des de l'Ajuntament per millorar una mica la seva imatge. Aquella mateixa nit el cap de l'oposició a l'Ajuntament de Berga, el senyor Badia, va anar a la Comissaria per tenir notícies del que passava, i ot seguit sortí a informar la fent que estava concentrada allà. Es tracta d'una maniobra oportunista detestable, però si no ens fixem en això, entendrem per què va ser tan ben rebut per part dels presents; evidentment, tothom volia tenir notícies. Fou aleshores que van avisar a l'alcalde Camps i aquest va córrer cap a la Comissaria per evitar que Badia li passi la mà per la cara. Va fer unes breus declaracions als mitjans i va marxar corrents, davant l'esbroncada general que li van clavar els presents. Eren passades les tres quan van sortir de la Comissaria els dos primers detinguts, que havien d'ingressar a la Model, i després de la inevitable escridassada i algun objecte llançat contra el furgó, la gent que quedava (a mitjanit eren uns cinc cents) es va retirar.

Però dimarts de bon matí, una trentena de persones ja tornen a ser davant les dependències policials, i al llarg del dia la xifra va augmentant. A les vuit del vespre un miler de persones es concentren en una cassolada a la plaça Sant Pere, contra la violència i reclamant justícia. El senyor Camps i alguns regidors s'hi van afegir, en un intent a la desesperada de recuperar el lideratge d'una ciutat que es sap organitzar i actuar sola i aquests dies ho ha demostrat. Després de vint minuts a la plaça, els presents es van dirigir cap a la Comissaria dels Mossos per mostrar la seva indignació; encapçalava la comitiva una pancarta que deia "Prou impunitat". Es parla d'entre un i dos milers de persones, i la situació continuava sent tensa com el primer dia. Perquè Berga ho té molt clar, i no oblida ni perdona. La ràbia va anar dirigida cap als assassins cap als Mossos i cap als mitjans de comunicació, que aquests dies han demostrat al Berguedà la seva manca d'ètica i de rigor. A la nit encara hi havia centenars de persones davant la Comissaria. Mentrestant, aquella nit hi havia una assamblea popular, que va culminar amb la creació d'una plataforma cívica formada per un centenar d'entitats berguedanes.

Dimecres continuen les concentracions davant de la Comissaria, i de nou hi ha una situació tensa quan surten els sis detinguts per ingressar a presó. Davant d'un fort cordó policial de seguretat destinat als agressors, cinc centes persones llançen objectes als furgons i els escridassen. "Assassins! Criminals!"... són cinc cents crits, però és el clam de tot un poble que porta dies ben mogut. I a les vuit del vespre hi ha una nova cassolada a la Plaça Sant Pere (la convocatòria ja és diària fins dissabte), al mateix temps que a Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona hi ha també concentracions. A Barcelona ja el dia abans, dimarts, hi havia hagut una concentració espontània i molt improvisada, on es van trobar una cinquantena de berguedans. La concentració a les vuit del vespre es repetí el dijous, el divendres, i el dissabte. Aquest darrer dia, el dissabte 4 de juny, la concentració era convocada a tots els pobles de Catalunya a la plaça de l'Ajuntament, i es va fer un nou manifest que es va enviar a les diferents localitats perquè el llegíssin arreu. Ens consta que es van fer concentracions, a part de Berga, a Saldes, Gironella, Puig-Reig, Reus, Lleida, Girona, Barcelona, Tarragona, etc. El mateix dissabte al matí es va posar una taula informativa a la plaça Viladomat, on es va difondre el número de compte per col·laborar amb les despeses d'advocats.

I aquestes són a grans trets les mobilitzacions que hem viscut. Però la resposta del poble berguedà ha sigut tan gran, tan increïble, que hi ha més a dir i ben segur que ens deixarem coses. El dimarts dia 31 de maig, per exemple, uns veïns van posar un ram de flors i espelmes al lloc on morí Isanta, al carrer Lluís Millet. Altres han optat per escriure cartes al director, als diaris; és el cas de Ferran Octavi Martínez Verdú, nouvingut al Berguedà procedent del País Valencià, que va escriure una carta preciosa al Regió7 el dimarts 31 de maig i que, per mi, ja es pot considerar tant berguedà com el que més. O a Viladomiu es va fer un concert el divendres 3 de juny i es van recaptar diners per als costos dels advocats. Tot el Berguedà s'ha mobilitzat demostrant que és una comarca viva, intel·ligent i sensible, que vol recuperar aquella tranquilitat, respecte i qualitat de vida que sempre havíem tingut. Pots estar orgullós de la teva gent, Pep.

La visió dels col·lectius organitzadors

Berga

Ateneu Llibertari del Berguedà
Casal Panxo
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Ateneu Columna Terra i Llibertat

Comunicat de Premsa 04/06/05

Davant dels tràgics fets del divendres de Patum els col·lectius organitzadors del concert seguim mantenint el nostre suport incondicional a la família de l'Isanta. Mantenim també el nostre suport als seus amics i propers.

Dit això i en referència al que ha passat a partir d'aquells fets:

- Constatem la manca d'escrúpols de la majoria dels mitjans de comunicació, no han respectat la intimitat de la família i han convetit l'enterrament en un xou mediàtic.
- Els mitjans de comunicació han utilitzat la nostra ideologia i una sèrie de fets que no tenen res a veure amb els tràgics successos de la nit del divendres per criminalitzar els nostres col·lectius i justificar o amagar una actuació policial plena d'irregularitats (demora en l'actuació, no protecció de la identitat de les víctimes, controls d'alcoholèmia a ferits en camí de l'hospital, presència de policies de paisà reconeguda pel cap dels mossos d'esquadra de Berga...).
- Rebutgem l'augment d'efectius policials i l'enduriment del codi penal com a solucions a uns problemes d'arrel econòmica i social que només es resoldran erradicant la marginació, el desarrelament i la precarietat. Fenòmens que precisament aquestes mesures contribueixen a provocar.
- No es pot criticar i qualificar d'intimidatòria la resposta i la mobilització de la gent de Berga, tenim tot el dret a manifestar-nos i exigir justicia sempre i en cada moment.
- Volem manifestar el nostre malestar en referència a les declaracions de la Consellera Montserrat Tura, en la seva compareixença d'ahir dimecres per parlar dels fets de la Patum. La seva intervenció, lluny d'aclarir els fets que denunciem, confón l'opinió pública. La seva descripció, tant dels fets passats com presents, és plena, al nostre entendre, d'imprecisions, mitges veritats, descontextualitzacions i exageracions que acaben falsejant completament la realitat. Sembla que se'ns vulgui posar al nivell dels agressors quan, recordem que és el nostre amic a qui han assassinat i que els fets que després han passat, han estat la resposta de tot un poble.

La ferida d'un poble

Berga

Plataforma per la convivència

El poble de Berga està ferit. Vivim dies de dolor, de por i de ressentiment. Aquest any celebrem Patum amb la il·lusió de cada any. Cadascú a la seva manera ens barrejavem als carrers per fer de la festa allò que té de recuperar el carrer per a l'alegria, la vida, per ser més nosaltres amb els altres, per fer cultura popular. Però uns fets tràgics van atacar el cor d'aquests anhels per recordar-nos, una vegada més, que vivim en un món d'absurds i tragèdies. A les barraques, joves i no tan joves ens trobàvem per gaudir del concert que cada any organitzem alguns col·lectius socials a la comarca. Una manera de fer nostre el carrer i compartir-lo amb la resta del poble.Una comparsa particular que volem fer col·lectiva. Mirar enrera per a construír un millor demà (el poble que oblida la seva història està condemnada a repetir-la). I mentre en gaudiem l'absurd va arribar, i va atacar alegries i il·lusions. Perquè? Perquè ells? I perquè a nosaltres? Potser hem estat víctimes al·leatòries (o no tant). Vivim en mons diferents en un mateix poble i potser algú n'és responsable. D'un poble que ara està donant una lliçó de dignitat. Però un cop més estem assaborint el gust amarg dels que censuren, els que temen que un poble aixequi la veu. Hi ha qui preten convertir les víctimes en botxins. Potser ens recorden, una vegada més, que ni els volem ni els necessitem. Els que administren aquest drama ens han fallat, una vegada més. Però podíem esperar una altra cosa? No hi podem confiar; es reconforten en la nostra debilitat. Del dolor, la impotència, la humiliació i la por que sentim ara n'hem de fer fortalesa. La ferida trigarà a curar. Fem costat a la família, a la gent agredida i col·lectius afectats i treballem en tots els fronts perquè una cosa com aquesta no es torni a repetir. Mai més.
Poble de Berga, no deixis de lluitar!"

Carta oberta a la consellera Montserrat Tura

Berga

Pesols negres berguedans

Encara fa massa poc que ens van prendre el nostre company. Encara tenim el record a la retina, els fets al concert, el dolor a l'hospital. I malgrat el dolor i l'angoixa que pot suposar un fet com aquest, la lògica absurda del nostre món ens empaita cap a direccions que no ens agraden, però s'imposen.

És des d'aquest sentiment que hem de veure com la Montserrat Tura continua el seu deliri, incapaç de la més mínima autocrítica, enrocada en el corporativisme, i emprèn un camí que ens és desagradable i que ens fereix, encara més, l'ànima ja dolguda.

Malgrat tot, no perdem l'ús de la raó, i les motivacions de la senyora consellera s'entenen. Els errors dels mossos van ser greus, molt greus, ni si aquesta dona no accepta i investiga les causes del malestar, no li queda més remei que continuar, insensible al dolor del nostre poble, la seva croada cega.

Amb el dolor encara al cor em de sentir que nosaltres també som delinqüents, somposats al mateix nivell que els assassins. Ara, un altre cop, les víctimes sóm convertides en culpables. Tot per fer una crítica des que ha vist i viscut el que va succeir aquella nit de tragèdies i atrocitats, de rituals trencats per la bogeria.

El debat ja no és el laxisme de les forces de seguretat envers certs grupúsculs, la incomprensible demora del cossos de seguretat, no. Ara el debat és que hi ha un jovent contestatari que critica els Mossos per sistema.

En part és cert que hem estat criticant els Mossos. Els vam criticar per les tortures de Torà. Per la mort d'un noi al Berguedà, quan li van clavar un matalàs a sobre i el van ofegar. Els vam criticar per la seva política en contra de les drogues a Berga, quan detenien el jovent alternatiu, enlloc de detenir les famílies que mouen la cocaïna a Berga, ja que tothom ho sap. Els critiquem ara per tot plegat, per haver-se equivocat de política, perquè sembla molt fàcil detenir el jovent del Berguedà que es fuma els seus *canelos*: però a l'hora d'aturar els veritables narcotraficants, els aprenents d'assassins, aquells que trenquen la convivència i imposen la por al carrer, sembla que la seva eficàcia disminueix incomprensiblement.

¿Com explicar que l'ambulància que va rebre el primer avís, va estar buscant durant tants minuts el jove company encara ferit, sense trobar ningú, (cap dotació policial, cap informació sobre el lloc exacte)?. ¿Com explicar que els Mossos de paisà no varen intervenir ni avisar del que estava succeint, Com explicar que a les rodes de reconeixement, van deixar passar els acusats davant dels testimonis? (en dues ocasions, no és només una qüestió de negligència). ¿Com explicar que els Mossos es van presentar, arran de la primera trucada, al local de l'ateneu llibertari? (¿qui es pot creure que els mossos no sabien que no hi havia un concert allà, que el concert era a les barraques?). És difícil d'explicar, però sembla que la senyora Tura no necessita explicacions. No en vol, no vol anar a mirar què és el que va passar.

Però els fets són tossuts, i la realitat és que la primera policia que es presenta com a democràtica és rebutjada per la immensa majoria del poble, ara per ara. No servirà de res dir que som uns exaltats, que sempre critiquem els Mossos per sistema.

El que no és cert és que els critiquem per sistema: els critiquem pels seus errors, errors que no es pot permetre una policia suposadament democràtica. Per que no fem res d'antidemocràtic assenyalant les tortures que està practicant, com ho va fer a Torà, quan després de l'interrogatori a un *nano* del poble el van haver d'ingressar d'urgència per una crisi nerviosa. Ni quan critiquem "l'excés de zel" que els va portar a ofegar el noi que patia una crisis nerviosa al Berguedà nord. Ni quan protestem perquè les seves actuacions van dirigides contra la població, que també pateix les agressions de grupúscles desestructurats. En aquest sentit, no hi ha actuació més democràtica que la de denunciar els errors que es veuen, que es viuen.

Berga és un poble. Això vol dir que se sap ràpidament el que va passar. Parles amb els assistents que eren presents, amb amics dels de Torà, amb qui feia un servei a l'hospital la fatídica nit de Patum... En el cas de que la Montserrat Tura estigui mentint conscientment (jo encara li atorgo el benefici del dubte, encara vull creure que algú la està enganyant a ella) no podrà enganyar el poble de Berga, perquè tothom parla, tothom s'ho explica tot i la veritat apareix gràcies a testimonis directes de cada situació...

L'única sortida que té la senyora consellera és investigar què va passar de veritat, que està passant des de fa un any al poble de Berga, i depuri responsabilitats. La realitat és que el poble de Berga no se sent segur, i se suposa que aquesta gent està per servir el poble, no per estomacar-lo o deixar que l'assassinin. Berga és un poble i tot se sap: per això sabem que fins i tot cert sector dels Mossos no està d'acord amb la línia política que els fan seguir.

Els Mossos que haurien de defensar el poble, es troben amb l'oposició frontal d'aquest. ¿No s'han demanat encara perquè? ¿De veritat que la gent es satisfarà amb l'explicació de la senyora consellera: hi ha una gent que sempre critica els Mossos? Lamento dir-li, molt honorable consellera, que aquest jovent és una part massa important del poble com per descartar-la en funció de les seves creences o els seus posicionaments polítics.

Encara que l'engany podria arribar a passar a la resta dels Països Catalans, a la resta del món. Però, senyora Tura, ¿que no veu que la veritat és una força que no es pot aturar, que les mentides sobre les que intenta recolzar-se no poden calmar-nos, que en realitat està tallant la branca sobre la que està asseguda?

I tot això, diria Hamlet, només són paraules. La mort de l'Isanta ens torna al cor un i altre cop, ens trenca els ulls encara humits. ¿Com explicar el què sentim, cada dia, quan sortim un altre cop als carrers de Berga, encara amb el dol al cor; els carrers ara buits d'una buidor que no s'entén, ara crispats, d'una ràbia que no era nostra? ¿Com explicar el dia a dia dels berguedans, els batecs del cor dolgut, la sensació d'haver sigut ultratjats, d'haver perdut l'Isanta com si fos el nostre propi fill?

Perquè això és el que no pot viure en la seva pròpia carn la senyora consellera: al poble que diuen defensar i protegir, l'han estat perseguint. Per un costat ens detenen, i per l'altre ens assassinen. Ara, a més, ens assassinen. Aquest és un fet, del que ella és directament responsable, i que a nosaltres mai ens podrà treure del cap. Perquè hi érem, perquè hi som, i perquè la mort de l'Isanta, per a nosaltres, no és un qüestió de política, sinó de tristesa; no és una qüestió de paraules, sinó d'existència; no és una qüestió que ens queda lluny del cor, sinó que hem vist com a la gent que estimem, li va la vida.

Hi ha actuacions i declaracions, senyora consellera, que ens fan molt de mal. I vostè, potser un dia, accedeixi a la humanitat necessària per comprendre-ho.

Francament, li desitjo sort en aquesta recerca: a vostè li va la credibilitat, però a nosaltres ens hi va la vida...I el descans dels que hem estimat i que ara no hi són.

****Escrit abans de la compareixença de la consellera al Parlament***

La compareixença al parlament d'una mentidera compulsiva

Berga

Parany 2015

Dimecres 8 de juny al vespre quelcom insòlit succeïa als companys que ens anàvem trobant pel carrer. Tots estaven extremadament grocs, amb clars símptomes d'haver vomitat en abundància poca estona abans...les declaracions de la Tura no havien deixat indiferent al poble de Berga: I és que els nostres estómacs tenen un límit, i no són capaços de digerir tanta infàmia, mentida i tergiversació sintetitzada en 2 hores dignes del surrealisme més kafkià.

La nostra "estimada" Consellera va fer una acurada descripció del "medi hostil" en el què els Mossos d'Esquadra han de dur a terme les seves tasques de seguretat: És evident que no ha de ser fàcil cobrant 1.500 euros cada mes i duent una pipa a sobre, haver-se d'enfrontar a intimidadores pintades com "Mossos Karakuls"(literal), pancartes com "Mossos espanyols" o als 7 "temibles" col·lectius (és curiós aquí Berga només en comptem 4) que sembren el poble d'odi i discòrdia contra els agents de la llei. Algun oient accidental podria pensar que s'està parlant de Derry o Hernani i no de la nostra tranquil·la vila al sentir totes les accions que la prodigiosa memòria de Tura aconseguia recopil·lar des de 1998, inclòs un còctel molotov que els rumors populars asseguren que estava format per anís i moscatell.

La Sra. Consellera en la seva intervenció va demostrar una "gran capacitat d'anàlisi autocrític". Evidentment els Mossos van tenir una actuació impecable tot i els nombrosos testimonis que asseguren una llarga relació de negligències de les quals tots i totes som conscients (retard en l'actuació, violació de la confidencialitat dels testimonis, controls d' alcoholèmia de ferits i de facultatius que es dirigien a l'hospital...) o del desenllaç fatal de la tràgica nit de divendres de Corpus. On està el seu jurament hipocràtic, no és vostè metge?

Per altra banda l'amiga Montse ha posat de manifest que pateix un greu problema de daltonisme ja que oblidant que l'Ajuntament de Berga, del seu mateix color polític ens va concedir l'autorització pel concert i un formidable escenari de 6 per 8 metres que va muntar la brigada municipal per a la realització de l'acte, va acusar-nos en la seva intervenció de no tenir les mesures de seguretat convenients... fins on arriba l'egoisme polític de la Sra. Tura que per salvar el seu indefecable cul a la poltrona de la Conselleria és capaç de mentir i trair els seus propis companys de partit? Sra. Consellera on s'ha deixat el "talante" del que tant ens parlen, és aquesta la cara menys amable del PSOE?

Creiem que es troba immersa en un greu episodi de "Deliriums Tremens" substituint potser milers d'escarabats per "rojos-separatistas" o per "Kaleborroquistas" i joves radicals. La mentida també és una droga tant o més nociva que les que vostè ens insinua.

Ha caigut en l'error de la generalització i sense pensar en les múltiples conseqüències que poden comportar les seves declaracions al Parlament, s'ha comportat com un rosegador de claveguera urbanita i fred. Ens ha fet partíceps de la mort del nostre amic, no ha respectat ni la simplicitat de la pena i el dol, ha utilitzat tots els mitjans, fins i tot els de comunicació, per desacreditar, no només al jovent combatiu d'aquesta vila, sinó també la veu de tot un poble que sols demana justícia.

La consellera s'equivoca

Montserrat Tura va comparèixer al Parlament i va parlar molt i detalladament dels fets de Berga durant la Patum. La consellera va defensar aferrissadament l'actuació dels Mossos d'Esquadra i es va referir àmpliament al problema de relació entre el cos policial i una part important de berguedans. Tura va decidir fer pinya amb l'actuació dels Mossos sense permetre's ni un bri d'autocrítica a la feina feta per la nostra policia al Berguedà i encara va anar més enllà, quan va decidir derivar cap als organitzadors del concert la responsabilitat dels fets per no haver disposat d'un servei d'ordre i perquè els assistents a la festa no hi volien policia. I es va permetre unes consideracions perilloses quan es va preguntar si és normal que en un poble com Berga hi hagi tants casals llibertaris, anarquistes i el que va qualificar d'independentistes radicals.

Es va equivocar la consellera: volent carregar només cap a una de les parts la mala relació entre Mossos i uns ciutadans als quals han de servir; i perquè no va aprofundir sobre el perquè d'aquest problema d'imatge, estima i identificació dels Mossos a Berga. S'ha volgut derivar responsabilitats i això no pot ser. Si al concert de Berga li calia un servei d'ordre, per què els Mossos no el van exigir? Si calien policies a dins del recinte, ni que fos de paisà, per què no hi eren? No perquè un ciutadà vulgui deixar de pagar impostos, l'administració li ho permetrà. Fa l'efecte que en el terreny de la informació i la prevenció, alguna cosa no es va acabar de fer bé i la compareixença de la consellera no ajudarà a resoldre aquesta fractura oberta entre policia i part del poble de Berga. Hi ha situacions enquistades que cal resoldre. Si hi ha problemes d'ordre públic, i la mateixa consellera els reconeix quan diu que el que dóna cohesió al grup agressor és la provocació, la violència gratuïta i la brutalitat, el que cal és posar els mitjans per minimitzar-los. I si es produeixen i acaben tràgicament, és millor analitzar-los per aprendre'n sense voler traslladar la culpa als que en realitat n'han estat les víctimes.

Hem reproduït l'editorial del diari El Punt de divendres 10 de juny. No acostumem a copiar textos de la premsa burgesa ni de cap altra, però en aquest cas i degut a l'encert d'aquesta editorial i a la independència demostrada hem decidit fer una excepció.

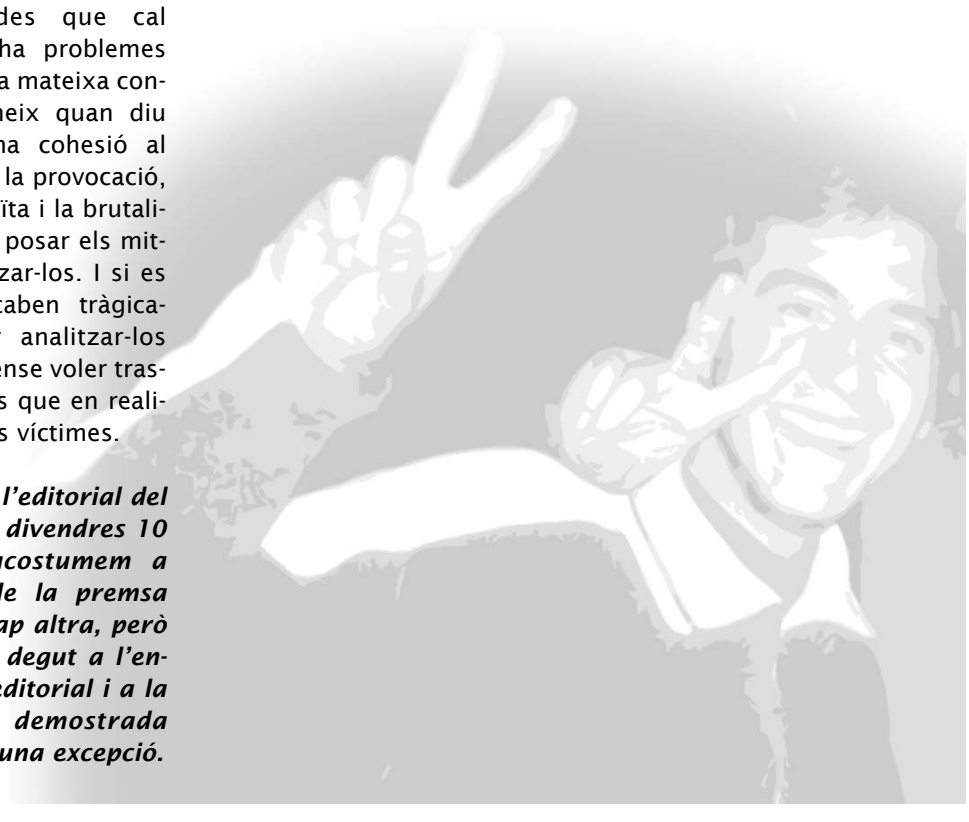

El periódico de catalunya

És un dels mitjans que ha demostrat més submissió al govern, al PSC i bàsicament a la senyora Tura: editorials, tractament de notícies, articles d'opinió... . Destaquem però, per la seva extravagància, fragments de la notícia apareguda a la seva versió digital del dia 10 de juny:

el Periódico de Catalunya

"Ciutadans de Berga van denunciar al febrer davant la Generalitat el risc que suposava un grup llibertari. Berga.-- Ciutadans de la ciutat de Berga (...) van denunciar el febrer d'aquest any a la Conselleria d'Interior de la Generalitat que o els Mossos actuaven contra una banda d'anarquistes o s'acostaven greus desordres públics, segons ha pogut saber Europa Press de fonts veïnals. Els mateixos veïns van donar a conèixer la seva preocupació per la crisi d'ordre públic a Berga davant la Fiscalia del Tribunal Superior i davant la Delegació del Govern a Catalunya. Aquests ciutadans, que es qualifiquen de "normals, pacífics i catalans", van demanar a la consellera d'Interior, Montserrat Tura, i al secretari general d'Interior, Jordi Parto, que actuessin contra... Els veïns es lamenten des de fa mesos de la distribució gratuïta d'una revista a la ciutat (...) anomenada Pèsol Negre, que s'autoqualifica de "llibertària", i que es distribueix als comerços de la ciutat..."

Un exemple de notícia: fulanet diu que ja va denunciar a no sé quins anarquistes perquè com que són anarquistes ja se sap... i a sobre escriuen i s'expressen lliurement. Els suposats veïns (tot i que algun no viu a Berga), i fins i tot m'atreviria a dir que alguna veïna, us els podríem dir amb noms i cognoms (no són més de tres) i pel que fa al Periódico..., què voleu que us diguem... . Per cert, els veïns "normals, pacífics i catalans" no sé perquè em recorden als pistolers del sindicat lliure. Per cert, l'endemà la notícia ja no hi era.

Marc Fornas

Cap de l'àrea bàsica dels Mossos d'Esquadra de Berga (esperant l'ascens i el trasllat)

"Al concert hi havia dos policies de paisà" Declaracions a Canal 4 Televisió. (I per què no van fer res?)

Montserrat Tura, consellera d'interior

"La llei atribueix responsabilitats als organitzadors de concerts i d'aquestes encara no n'he sentit a parlar" (Els organitzadors disposaven de tot allò que des de l'Ajuntament de Berga se'ls va demanar i exigir. No està bé atacar als amics. En Ramon Camps ha sigut lleial a la consellera i vostè li paga així...)

"Teníem prou efectius, i si els organitzadors ens haguessin ajudat, potser hauríem evitat la punyalada". "Teníem un cotxe patrulla al lloc dels fets i ningú ens va requerir" (Vostè està segura d'això? Estaven parats al lloc dels fets? Exactament on? Estaven voltant pel lloc dels fets? Segur? Tants ulls no es poden equivocar. Si no és que té en compte els famosos secretes. Per cert, què feien i què van fer els secretes?)

"No sé si és normal que en una ciutat de 16.000 habitants hi hagi set casals llibertaris, quatre d'anarquistes i tres d'independentistes radicals" (No n'ha de fer res llesta! En principi vostè es cuida de que es persegueixin els delictes i no les idees! O potser no és així?)

Ramon Camps, alcade de Berga

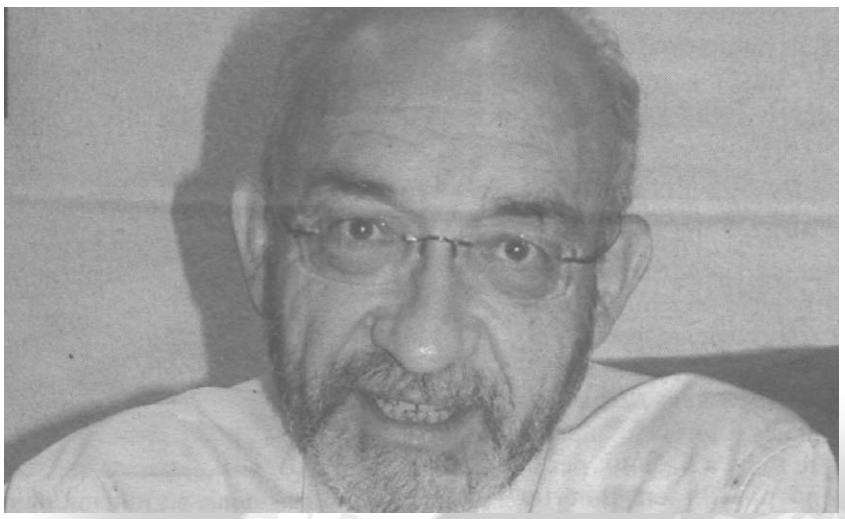

Senyor Ramon Camps: la Tura s'ha passat molt i tothom ho sap; també vostè.

¿Pensa dir o fer alguna cosa davant de les paraules de la senyora Montserrat Tura al Parlament? ¿Potser ja li sembla bé el que va dir? ¿I la mesquina criminalització de les víctimes?

Ha de triar a qui és fidel, si a la senyora Tura i al partit del qual tots dos són membres, o bé al poble de Berga. Faci el que hagi de fer, però no oblidi que un alcalde ha d'obeïr al poble i no a cap partit.

Des de fora

Manresa

Nosaltres

El divendres de Patum també érem a Berga i davant de tot el què s'ha estat dient sobre els fets d'aquella nit, volem expressar el nostre punt de vista, tenint en compte que la resta de temps hem estat a 40 kms de distància i per tant ens hem pogut mirar les coses des de fora.

Pretenem plantejar-nos els fets analitzant per sobre àmbits tan diversos com l'autodefensa o l'autoorganització, la recerca de les possibles causes d'una agressió que en principi sembla inexplicable, la funció que ha jugat el "triangle maleït" (les Forces i Cossos de Seguretat, els mass-media i la classe política)...

En un primer moment ens plantegem els motius pels quals uns xavals són capaços d'utilitizar la violència contra persones que no els han fet res. Cal dir que nosaltres no pretenem jutjar-los, per què no hem viscut les seves vides i per tan no ens veiem capaces de fer-ho. Tampoc pretenem justificar-los. Pensar que són persones amb una maldat innata és fer un anàlisi gens acurat de la realitat, que ratlla la ignorància. Per intentar entendre'ls es fa necessari analitzar un cúmul de circumstàncies que podríem englobar dins de la seva realitat social i econòmica. Circumstàncies com el rebuig social, la violència entesa com a forma de solucionar els conflictes diaris, la normalització del món punitiu com a factor implícit de les seves vides (i per tant no eficaç), la força que en un cert moment et dóna el grup i la voluntat de mostrar-se fort davant de tothom, la ràbia de viure en un sistema ple de promeses que mai no es satisfan, la por al desconegut, el consum de drogues, el poder que et dóna veure que tú fas el què vols i ningú dóna una resposta,.... Característiques totes elles de la realitat de la pobresa i/o de la marginació. Una realitat violenta en si mateixa, que molts demòcrates no han hagut de patir i que per tan no han intentat canviar. El problema ha estat que aquesta violència s'ha canalitzat d'una forma inadequada, cap als sectors més febles de la població (com sempre sol passar).

En segon lloc, aquests fets demostren la vulnerabilitat i la inmaduresa de factors importantíssims com l'autodefensa dins dels moviments socials. Aquí podem veure una gran diferència entre la teoria i la pràctica. Parlem de què existeix un conflicte social, però quan ens trobem amb algunes situacions límit en les què es fa necessària una reacció inmediata, se'ns fa difícil respondre. En aquest cas les persones que ens han agredit han sigut persones que no situàvem com a enemigues i amb les què nosaltres no ens hi hauríem volgut enfrontar. Però si apostem per la autorganització i per la auto-resolució dels conflictes com a forma de viure i de relacionar-nos, hem de prendre consciència del què això comporta. Estem acostumats a aquesta pseudo-pau amb alts i baixos repressius i/o conflictius que ens enganya i ens fa abaixar la guàrdia. No podem delegar en cap cas factors tan importants com la nostra seguretat als aparells policials que el què pretenen és desactivar les nostres lluites com a forma de mantenir l'status quo.

En tercer lloc i seguint aquesta línea, no té sentit demanar-se perquè els mossos no varen intervenir. És sistemàtic en les seves actuacions esperar que les baralles es resolguin soles abans de passar a l'acció.

Que la parella de mossos de paisà que es van passar tota la nit a la plaça no moguéssin ni un sol dit per aturar les diferents agressions, no fa més que corroborar una vegada més aquesta lògica. Però és que repetim-ho: la seva raó de ser no és la de protegir a les persones, sinó als interessos del capitalisme i del poder.

Les veus crítiques amb l'actuació dels mossos han reforçat el corporativisme existent entre aquest cos policial, polítics i mitjans de comunicació. Els polítics responent de bones a primeres que els Mossos han actuat correctament i que les mesures que realitzaran per tal d'afrontar els conflictes serà l'increment dels cossos de seguretat a la població. Un detall curiós: els polítics que ni tan sols han estat als llocs dels fets, són els què acaben explicant a la resta de població com ha anat tot i els què acaben imposant la seva veritat. Amb tot la molt honorable consellera d'interior Montserrat Tura, ha utitlitzat la típica estratètgia de convertir els agredits en agressors al culpabilitzar, davant del Parlament de Catalunya als organitzadors del concert de divendres, entre els quals molts companys de l'Isanta, de no haver evitat l'assassinat al no cumplir certes normes de seguretat .

Per la seva banda, els mitjans de comunicació, han mostrat la seva típica complicitat amb la classe política i els cossos policials. A més, s'han recreat (com és habitual en ells) en els detalls més intims del dolor de les persones properes a la victima passant per sobre la voluntat d'aquestes, invaint vides de persones com si per ells només comptessin els índex d'audiència, comportant-se com a veritables carronyers.

Tots aquests aspectes han provocat una forta pressió sobre la gent dels col·lectius i jovent en general de Berga, en som conscients. El dol sentit, sentir les bestieses que surten pels mitjans de comunicació, les desafortunadíssimes declaracions de polítics no ajuden a tirar endavant. Amb aquestes ratlles no volem crtitcar ni jutjar ningú, és una autovaloració, una reflexió feta des dels 40 Km que ens separen. Des d'aquí enviem una forta i sentida abraçada a tots i totes les companyes de Berga i un munt d'ànims que us permetin recomposar el dia a dia.
Salut i força!

Sóc un radical i també un antisistema, Ah! i també un mamífer

Berga

Pep i tu

M'adreço a vostè perquè vaig veure al Parlament que és lectora d'aquesta publicació llibertària, antisistema i radical.

Senyora mamífera i consellera Tura. Vostè i jo som mamífers. Jo ja ho sabia perquè m'ho va dir el bon amic Lizano, però em penso que vostè es creu que és consellera. També em sembla que vostè es creu que és socialista i demòcrata i fins i tot està convençuda de que va ser antifranquista; però tot això només s'ho creu vostè.

Sóc i vull ser radical, sí. Radicalment diferent a vostè perquè a mi em repugna la injustícia, la desigualtat, la mesquinesa, la demagògia i la mentida. Adjectius que a vostè l'omplen i li donen sentit.

Sóc i vull ser antisistema perquè jo intento no participar en allò que trobo injust, perquè no vull participar en el festí de la ignomínia i perquè hi ha molts altres sistemes socials més justos i lliures que al que vostè s'aferra tot defensant interessos bastards. Vostè diu molt del que s'entén avui per socialisme.

Vostè és una dona d'Estat (un invent molt masclista, per cert) i jo als Estats no els hi veig cap virtut. De fet vostè ha assumit la Raó d'Estat tant íntimament que ha esdevingut més papista que el papa, fins al punt que faria enrojolir al mateix Maquiavel. Pel seu bé com a persona, per la seva salut i la seva felicitat, i sobretot per la meva i la de les persones que estimo; senyora Tura, faci el favor de dedicar-se a alguna cosa que no faci tant de mal als altres. O simplement vagi-se'n a cagar.

Per tu, Pep

Berga

D.C.

Sóc incapaç de recordar quan ens vam conèixer... deviem tenir uns tres anys. De fet des que tinc ús de raó, et recordo al meu costat. Sempre...

De cop i volta m'he trobat sol davant de la pantalla, mirant fotos, recordant; Tot és molt contradictori... Quan et veig, no puc evitar que un somriure se m'escapi de la boca, mentre les llàgrimes més amargues que han tastat les meves galtes, baixen sense que res ni ningú no ho pugui evitar. Et trobo a faltar.

És molt dur fer-se a la idea que no ens tornarem a veure. Molt. El meu cap no para de donar voltes endintsant-se en els records. Quantes històries que hem passat, eh? Em vénen al cap un munt de moments, plens de rialles, i també d'alguna llàgrima. Segur que tu també els portes ben guardats, com jo. Recordo un munt de converses. Per mi era molt reconfortant parlar amb tu, com una bossa d'aire fresc quan et costa respirar. Sempre intentant ajudar a tothom... Sempre estimant. Sempre compartint. Generós com no he conegut mai ningú... Te'n recordes quants cops t'ho havia dit? Que de bo que eres que et deixaves prendre el pèl? Mai em vas dir que no, perque sabíes que a vegades, era veritat... Tampoc mai em vas dir que sí. Eres massa humil per reconèixer-ho. Simplement encongies les espatlles amb un somriure, com només tu sabies fer-ho, i llavors demanaves un parell de cerveses més, que mai em volies deixar pagar...

La teva alegria contagiosa, s'ha esvaït des de divendres... I em fa mal. Sento una buidor a dins que em cou. Com una ferida oberta que mai cicatritzarà del tot. I et prometo que tiraré endavant, que recuperaré aquesta alegria que tu m'has ensenyat a viure a mi i a tants d'altres, perquè sé que així ho voldríes. Però és difícil. Perdre tant, en tant poc temps, és una cosa que no puc assimilar de cop.

Te'n recordes de la casa vella? Amb aquells núvols i aquelles flames de cartró, que tu mateix havies fet? Allà sí que estaves a la teva salsa... les parets de pedra, rodejat de bosc... Envoltat sempre pels teus. Era màgica aquella casa. Tenia un encant especial. Aquella pau de les tardes d'hivern a la vora del foc, amb el teu fantàstic "xoriço cremat", o la bojeria absoluta d'aquelles nits de festa que muntavem, que acabaries transformant en el "punk al bosc"... Era genial. Com tu... Perquè eres tu el que feia que aquella casa fos màgica... Ara m'ha vingut al cap la temporada en que buscaves una casa de pagès per anar a viure, abans de trobar la casa vella. Me'n recordo que provaves de convençe'm per què me'n anés a viure amb tu, però només vas aconseguir que t'acompanyés a buscar cases. Vam anar a mirar-ne una que estava aparentment abandonada, i en comptes d'esbrinar qui n'era l'amo, vas deixar un paper escrit amb llapis, en aquella porta vella plena de males herbes, dient que t'interessava llogar la casa, i deixant el teu telèfon. Mai et van trucar. Qui sap si encara hi és el paper, un dia d'aquests ho aniré a mirar...

Alguna vegada m'havia imaginat com seríem de vells... Asseguts en un banc a la fresca recordant velles històries. Repassant records. Mai m'hagués imaginat trobar-me en aquesta situació. Diuen que sempre se'n van els millors... Desgraciadament aquest cop és veritat. Sóc incapaç d'entendre com ha pogut passar. Sento una rabia tremenda, una impotència terrible que m'estreny i em porta sempre a una mateixa pregunta... perquè?

Com pot ser algú tant desgraciat? Com pot algú assasinar a una persona, que basa la seva vida en els demés? Es inexplicable per a mí... Son ells els que no mereixen viure.

Pep, tu m'has donat molt. Molt més del que és possible escriure en aquestes pàgines. Els records que tinc de tu, els guardaré com un tresor, i t'asseguro que mentre els meus pulmons bombejin aire, mai no moriràs del tot. Et porto a dins. I t'hi vull portar per sempre. I els dos sabem que molts altres també pensen i senten com jo. Ens has ensenyat molt. Gràcies Pep. Una abraçada i dos petons. Arreveure.

LA RABIA SE VA ACUMULANDO

Apareció la oscuridad,
al filo de un adiós forzado,
sin tiempo a despedir,
a no querer olvidarlo.

Miles de corazones partidos,
cada uno en mil pedazos,
unidos en uno solo
que llora por su encanto.

Voces ahogadas en llantos
escuchados en lo más alto,
solo intentando asumir
que partió en el viaje más largo.

Y cada recuerdo se clava
en lo más profundo del alma,
promesas de vidas cercanas
matadas por una navaja.

Perdimos una batalla
que nos ha dejado exhaustos,
pero almenos nos da la fuerza
para poder seguir luchando.

La rabia se va acumulando.

ELS AMICS DE L'ISANTA ESTEM MOLT DOLGUTS

Dolguts perquè ens han pres amb una violència desmesurada, aleatòria i gratuïta la presència d'una gran persona, de la seva pau i del seu permanent somriure. Dolguts perquè s'ha volgut classificar a una persona que l'unic que era és ell mateix, que estimava la terra i sobretot a les persones, que ho donava tot a canvi de res i sense distingir races o ideologies. Estem dolguts per l'absurda especulació i poca sensibilitat per part de tertulians, polítics i mitjans de comunicació, que ni tan sols van deixar-nos despedir del Pep en la nostra intimitat i dolor; que divaguen especulacions sense sentit i que barrejen fets passats que no tenen res a veure amb el nostre estimat amic ni amb la seva família.

Només volem alçar la veu perquè s'imposi el respecte. Respecte a la memòria, respecte a la intimitat, respecte a la convivència i, sobretot, respecte a la vida. Perquè, com deia sempre el Pep, compartir és viure.

David i Eva

ES PREGA LA COL·LABORACIÓ ECONÒMICA DE TOTHOM PER DONAR SUPORT ECONÒMIC ALS AFECTATS I FER FRONT AIXÍ A LES DESPESES DERIVADES DELS TRÀGICS FETS DE DIVENDRES DE PATUM:

Nº COMPTE: 2041-0032-78-00-40055209

Entitat: Caixa de Manresa

El sistema al descobert

Berga
Barrikada

Mai m'oblidaré de les cares llargues, els ulls vidrosos mirant al no res, els plors desenfrenats d'aquella nit de divendres. La notícia havia arribat, una trucada ens informava del pitjor. Ningú no s'ho podia creure, ningú s'ho volia creure. Un company va arribar corrents de l'hospital golpejà la barra del centre d'estudis i , no sense embarbusar-se, així ens ho confirmà. En Pep era mort.

Vint minuts, potser mitja hora passà i seguiem sense poderno-sho creure. Vam decidir apropar-nos a l'hospital i la desesperació, el plor i la impotència col·lectiva hi eren presents com mai havia vist abans.

Va ser llavors quan va començar tot, quan aquest sistema ens deixaria veure la seva cara més cruel i inhumana.

Les mobilitzacions espontànea as van pendre carrers i places, el dol, la impotència i la ràbia van ser l'expressió més notable de tot un poble. Ningú entenia com tot allò havia pogut passar. I tampoc ningú entenia com la policia no havia evitat que tot plegat passés.

Primer van ser els mossos d'esquadra. Aquests personatges, farts de registrar i intimidar a gent normal i corrent no havien evitat que la gent realment perillosa actuessin de la manera com van actuar i amb el final que tots coneixem.

Després va ser el poder polític. L'alcalde, més preocupat de desvincular la mort d'en Pep de la Patum per aconseguir nosequé de la UNESCO, que de la mort del company i amic en si mateixa. Arribant fins hi tot a intentar desmobilitzar a la gent, per tornar a la "normalitat democràtica". No presentant-se com a acusació particular fins que tot el poble era al carrer, exigint justícia. En definitiva, en Ramón Camps volia fer com si res, calmar els ànims d'un poble que demanava justícia, no fos cas que la cosa se li escapés de les mans i la seva poltrona perillés. En Camps tancà files amb els seus caps i també afirmà que la policia havia actuat correctament.

Però el colofó va arribar amb la senyora Montserrat Tura que amb una mostra de cinisme i falta d'humanitat increïble no feu cap autocrítica i arribà a assenyalar-nos a nosaltres, els amics d'en Pep de culpables de la seva mort. Convertint les víctimes amb culpables.

Llavors va ser el poder mediàtic. Els voltors van arribar amb les seves furgonetes per fer d'una mort una notícia, el més morbosa possible. Amb una falta de rigor periodísctic increïble van agafar les fonts del poder i les van plagiar en els seus diaris i telenotícies.

Parlaven de baralla, de motius ideològics, de tribus, de drogues i un no parar de bajanades més que encara no sabem d'on les van treure. Sense escoltar la veu del carrer, la veu de les víctimes. Copiant i enganxant tot allò que els hi deien des del poder. Mediatitzant l'enterrament, convertint així una cosa que s'havia de dur a terme en la més estricte intimitat amb un xou mediàtic sense escrúpols.

I tornant a la senyora Montserrat reprouïnt el seu discurs com si de portaveus del govern es tractéssin. Desinformant a tot Catalunya i a tot l'Estat Espanyol.
I enmig de tot això hi som nosaltres, les víctimes, impotents davant tantes mentides i falses acusacions escupides pels mitjans de comunicació. Intimidats diàriament per la policia que no apareix quan ens ha d'ajudar. Representats per uns polítics més preocupats per conservar el poder que per fer justícia.

Jo ja no creia en tot aquest sistema molt abans de que tot això passés. Però ara m'ha tocat viure el seu costat més cruel de manera molt més intensa que la que visc diàriament i sento odi i ràbia però a la vegada una impotència tant gran que em fa replantejar la lluita. Rabiós de veuer que mentres les declaracions de la senyora Tura aparèixien a portada de molts diaris la nostra resposta a tanta mentida és arraconada de manera tant indiscriminada. Rabiós de veure com els polítics ens acusen a nosaltres de responsables de la mort del nostre company i no poder fer res perquè la gent de fora sàpiga la veritat. Rabiós contra els mitjans de comunicació, perquè com hem pogut veure son veritables portaveus del poder.

El sistema, basat en la divisió social crea aquesta situació de marginació i delinqüència. Llavors quan la gent normal rep atacs d'aquest delinqüents, és el sistema el que utilitza el mateix monstre que ell ha creat per retroalimentarse, per legitimarse (necesitem més policia). Però aquest cop també vol intentar acabar amb tot el teixit social contestatari present a la ciutat que en Pep compartia.

No ho sé, són dies molt difícils on un es sent tant trist per la perdua d'un amic i impotent davant la megamàquina al veure que ho tenen tot tant lligat i ben lligat que donen ganes d'abandonar la lluita.

Espero no fer-ho.

Pep mai t'oblidarem.

Sí, el sistema

Berga
Pep i tu

En aquest sistema social que ens han imposat i que hem acceptat de més o menys grat sempre perd el poble. La societat, dividida i malalta, té enganxat l'estat, les grans empreses i les grans religions que actuen com un paràsit. I a sobre han propagat aquesta manera de fer, que tothom exploti a tothom i així és, i en diferents mesures i maneres aquestes relacions socials es van extenent arreu del món.

D'aquesta manera els assassins, sorgits d'una classe social determinada i marginal (han d'haver marginats perquè hi hagi super rics i poderosos) assassinen gent del poble. De vegades aquest assassins han estat "formats" a les diverses presons catalanes (on es deshumanitza les persones i on moltes passen a ser assassins). Les institucions que ens han imposat creen aquest malalts -molts d'ells irrecuperables- que assassinen als fills del poble. I la resposta del sistema és més policia que actui amb més duresa, ara sí suposadament amb més legitimitat, contra el mateix poble, ja que no està per protegir el poble sinó per defensar els interessos d'uns quans que ja no són poble (i als fets em remeto). Senyors que tant us agrada manar: vosaltres creeu els assassins que ens maten i creeu la policia que ens reprimeix amb la falsa excusa de defensar-nos. El cercle es tanca i aquí sempre perdem nosaltres. El colofó de tot plegat: els insults i les mentides de la senyora Tura i el silenci dels demés. Ja es trist que els "antisistema" us haguem de recordar constantment als "demòcrates" el funcionament del sistema de la democràcia parlamentària representativa, que de fet rebutgem.

GOSSOS DE TURA

No s'atura la penuria d'entomar la seva furia,
la teúrgica centúria fa abatre amb injuries l'unanimitat,
d'un comportament condescendent sense embocament.
Quan afirma els tetrics axiomas ens surten hematomes,
la censura de la matrona ens fa pagar la manca d'usura,
amb turgida ubiqüitat capturant la partitura que s'escapa del compàs.

Quid pro quo senyora Tura
si s'escapen els gossos no culpi a les ovelles.

ABSENCIES ENYORADES

M'agradaria conversar amb tu,
sense parlar d'amargues absències,
hores duradores carents de pressa.

M'agradaria que els braços estesos de l'arbre,
on van ensenyar-nos, i vam aprendre a créixer,
no s'estellessin just quan donen fruit.

M'agradaria parlar-te sense anomenar la tristor,
la ràbia, la incúria, la buidor, o l'impotència,
sense humitejar l'ambient de llagrimes.

M'agradaria trobar la saba de la vida,
provar-la i alimentar-nos del seu suc.
sense pensar que per primera vegada estàs lluny.

On és la saba si no la portes tu ???
Pel Pep

Mentides, prepotència i xuleria dels mossos a Sallent

Sallent

Just & Cia!

"La policia Autònoma de la Generalitat (Mossos d'Esquadra) exercirà les funcions següents:

a) La protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic."

Això és el que diu el vigent Estatut de Catalunya, doncs bé, ara que sembla que els polítics treballen en un nou Estatut, m'agradaria que pensessin en qui ens protegirà dels Mossos als ciutadans??? Si, ho heu entès bé, qui ens protegirà als ciutadans d'aquest país davant una mala actuació dels Mossos d'Esquadra?. Qui ens protegirà davant les seves agressions?. Qui ho farà quan utilitzin l'abús de poder?. Qui ens protegirà davant les seves mentides?. No us heu demanat per què quasi mai perden un procés judicial?

Històries de Catalunya era un programa que feien a la tele no fa gaire, havent sopat, a TV3. On, suposo que molt ven documentats, ens explicaven diversos episodis de la nostra història.

Jo me'ls mirava sense parar gaire atenció, doncs sempre, un cop al sofà, distès, et relaxes ja que s'ha acabat el dia , etc... , però en recordo un que el vaig trobar, si més no, curiós... Ens expilicava com van néixer els mossos d'esquadra... I vaig quedar parat!

Resulta que eren els macarres, els xulos, els guardaespatlles dels mafiosos de l'època, que tenien diverses cases de putes, prestamistes, i altres negocis il.legals... Ostia com ara! Ni més ni menys, com ara. La diferència com a molt radicaria en que els mafiosos actuals ho són per majoria absoluta o per aliances entre ells, ja siguin polítiques o econòmiques. Qui en pugui arribar a dubtar, crec que ara hi ha a la web de TV3 un programa on revisionar els espais ja emesos. I per als nominats a no voler saber la realitat aqui va una història de fa pocs dies... Encara que el començament d'aquesta si que es remonta una mica més en el temps. L'inici és el 14 de Juny del 2002, el divendres del primer carnaval tropical de Sallent, on després de l'arribada del carnestoltes i el seu conseqüent cercatasques, tingueren lloc els següents fets:

La història va començar en una plaça al centre del poble. Amb tota normalitat i com de costum en una nit on hi ha festa al poble, la gent entrava i sortia d'un bar. Recordo com, entre grups que s'havien format allà fora, de cop vam veure com dos persones començaven a empentar-se iniciant una baralla. Després d'aturar i separar els dos personatges en qüestió, la cosa semblava que es calmava tot i que, al cap d'una estona, es va iniciar una picabaralla similar a l'altre extrem de la plaça, amb un dels anteriors dos també implicat. En aquest moment va aparèixer diversa gent de l'organització del Carnaval i espontanis per mirar d'apaivagar la disputa en una situació on, en un poble com Sallent, tothom es coneixia. Era, per tant, una qüestió de temps calmar la situació quan, de cop i volta, va començar el veritable problema.

De sobte, vam veure com apareixia un cotxe patrulla dels Mossos d'Esquadra. Va arribar per l'altra punta de la plaça, en van baixar dos agents uniformats i, com en un Western, creuaren l'espai a peu amb els guants posats i la ma arrepenjada al cinturó, on duien la porra. S'ha de dir que un d'aquests dos és de Sallent i que coneixia a molta de la gent de la plaça. L'actitud dels mossos al creuar la plaça era, se'ns dubte, de xuleria i prepotència i, de fet, seguidament va quedar claríssim. En arribar al lloc de la baralla, abans de preguntar res i amb la porra als dits, un dels dos va colpejar a la primera persona que va trobar dins la disputa, quan aquesta en realitat estava separant la baralla. Aquest, en un acte reflex es va girar tornant-se al cop del mosso i aquí va començar una baralla entre aquests dos. Davant d'això, tota la gent de la plaça (que no era poca) va córrer cap al lloc en qüestió i en un moment es va crear un clima de tensió crispant.
A partir d'aquest punt, recordo i puc assegurar que els únics esforços per calmar al jove de Sallent, com és lògic molt indignat per la situació, van ser per part de gent allà present, i no dels Mossos d'Esquadra. L'altre, el mosso de Sallent, no va intervenir en la disputa. Un cop algunes persones es van aconseguir endur el noi per finalitzar el conflicte (no sense l'oposició del Mosso que ho havia començat tot i que el volia identificar) no va acabar el problema. Diverses patrulles dels mossos arribaven en aquell moment al poble (arribant a ser 5 o 6 com a mínim) i parlant amb alguns d'ells van quedar que no anés a més. Però un cop reunits els mossos acabada la situació va quedar clar que sí, que aniria a més. Un policia local de Sallent els va facilitar els noms de persones presents a la plaça, entre elles una que aquella nit, curiosament, estava a Sitges. Amb aquests noms van fer una denuncia d'obstrucció a l'autoritat i, amb l'implicat en la baralla amb el Mosso una d'atemptat a l'autoritat. Més tard, es va anar a buscar el jove implicat en un altre punt del poble i el van detenir, havent de passar tot el cap de setmana a la comisaria de Manresa.

Un cop al calabós, el jove de Sallent no va rebre un tracte menys humiliant que en el de la nit anterior. Dormia directament al formigó i l'aigua i el menjar eren escassos i en precari. Li servien el líquid bullent en un got de plàstic dels petits i molt de tan en tan. Tampoc no van permetre a la família del retingut de veure'l, i quan li portaven roba neta ells van mentir dient que ja n'hi havien proporcionat, mentre ell va dur la mateixa roba bruta de la baralla en els dies que va estar tancat. Un altre fet significatiu va ser la pressió psicològica a la que va estar sotmès quan, sense avisar i en qualsevol hora del dia o de la nit, els guàrdien apareixien fent ressonar de manera estrident la porra entre els barrots i cridant la significativa frase: "Aquí si et diem blanc és blanc i si et diem negre és negre!".

El 28 d'Abril del 2005 va tenir lloc el judici, en el qual el jove estava acusat de lesionar el genoll del Mosso de Sallent que no havia estat implicat en la baralla. Aquest, curiosament, arrossegava un problema al genoll des de feia temps. També estava acusat de mossegar un dit de l'altre mosso, fet que va ocórrer en la baralla que va iniciar l'agent. En un pacte final amb els mossos davant la possiblitat d'ingressar a presó, l'acusat haurà de pagar una multa de 15.000 Euros. Per tal de dur a terme aquest pagament s'organitzaran diverses activitats al poble els dies 10, 11 i 12 de Juny. Les altres 4 persones acusades d'obstrucció a l'autoritat hauran de pagar 60 Euros per cap més costos d'advocats.

El que és molt evident en aquests fets és, sobretot, que si ells no haguéssin aparegut no hauria passat res de tot això.Queda clar,per tant que el problema el van portar ells i la seva prepòtència quan van demostrar de què són capaços per tal de "vetllar per la seguretat ciutadana i protegir-nos". D'esprés d'arribar, iniciar una baralla i no fer absolutament res per calmar-la, armats amb porres i contra gent del poble, encara es poden justificar d'alguna manera? A part, a més de saber tot això, ja que ho van protagonitzar, lluny de reconèixer cap mena d'error encara en treuen un benefici econòmic! Amb l'agreujant que un d'ells, de Sallent i conegut per molts dels presents, és el que s'endú el suculent botí per una lesió al genoll que ja tenia abans de la baralla en la qual ni va estar implicat directament! No cal dir que els diners que cobrarà hauràn de sortir de la butxaca de la principal víctima aquella nit, qui, després de rebre injustificadament i per l'esquena mentre posava pau en una baralla, passà un cap de setmana al calabós.

La pregunta és: 1a. qui ens protegeix d'ells? 2a. De què ens han de protegir sinó és d'enemics o delinqüents que s'esforcen a exagerar o que són creats directament des dels mitjans i en els comunicats oficials? 3a. Els fa por que la gent no els necessiti i no puguin imposar la seva autoritat?

El més significatiu del cas és que no és una casualitat ni molt menys un fet aïllat el que van protagonitzar els "cossos de seguretat" a Sallent. De fet, van sumant les històries heroiques d'aquests, pels pobles a Catalunya, que ens delaten la seva manera d'actuar, així com a quins interessos serveixen i a qui, en realitat, protegeixen.
No ens serveix de res que es netegin la cara mostrant la seva faceta sospitosament amable quan surten pels mitjans de comunicació oficials. La seva funció queda més clara quan veiem que, en realitat, s'esforcen en fer-nos posar de genolls davant la seva autoritat, dirigida des del govern (en aquest cas català). El principal objectiu del qual no és millorar ni garantir la situació de la gent a qui governen, sinó mantenir-se en el poder a costa de fer creure a la gent la seva cara neta i responsable.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

Na Bastardes sota amenaça de desallotjament

Manresa

Na bastardes

Al maig del 2004 es celebra als jutjats de Manresa el judici contra 11 persones acusades de no pagar el lloguer de l'immoble del carrer Na Bastardes nº 13 de Manresa, (una forma particular d'assenyalar l'okupació.... cosa de magistrats): Els actors es col·loquen les togues (disfresses que els atorga el poder de decidir la direcció que prendrà el nostre destí), el públic una mica nerviós s'ho mira tot amb incredulitat, s'escapen les primeres rialles... Comença la funció!! La trama es comença a desenvolupar com la majoria d'aquestes farses, els advocats presenten indicis que permetin anular el judici, però Sa Senyoria té ganes d'enllestir ràpid i entre badalls els diu que al gra, que això no ho para ningú sinó Ell mateix. Agafa la batuta de la situació. Ens comunica que la propietat ens ofereix un pacte: 6 mesos de temps per poder quedar-nos a Na Bastardes i després l'hauríem d'abandonar amb tranquil·litat (sense més conseqüències), que si volem ens deixa sortir de la sala per reflexionar. No cal. No tenim res a pactar, ni amb la propietat que va comprar la casa, ja okupada, moguda per l'afany de treure'n bons guanys amb operacions especulatives, ni amb el jutge, que executa lleis a favor de la propietat privada en contra de l'ús que se'n pugui fer sigui habitatge o centre social, (per nomenar una de les mil injustícies que dicten quotidianament).

L'espectacle continua, amb badalls i mofes incloses, hi ha tots els ingredients, fins i tot sorpreses d'última hora: l'advocada de l'acusació s'ha oblidat de presentar les escriptures de la propietat, i el jutge decideix que no reconeix a la immobiliària Comerium com a legítims propietaris. La funció no hauria pogut tenir un final més apoteòsic, les mofes esdevenen riallades, el descontrol domina la sala.

Imatge del centre social ocupat Na Bastardes de Manresa situat al carrer Bastardes

Però l'alegria no ens ha durat molt temps. La propietat ha presentat un recurs a l'Audiència Provincial de Barcelona, i sense badalls, ni mofes ni dubtes, aquesta ha dictat sentència a favor de Comerium (immobiliària especuladora), contradient al jutge de Manresa però d'acord amb l'agermanament inseparable entre propietat privada i el poder legislatiu. Una vegada més la justícia demostra de quin material està feta (no ens ha sorprès). Reconeixen com a legítims propietaris a les màfies que pretenen fer negoci amb els habitatges mentre la gent es veu hipotecada per pagar una casa on viure, quan milers de joves no poden ni somiar accedir a un pis de lloguer, al mateix moment que hi ha milers de cases abandonades. Aquesta situació és un dels motius que ens va dur a grup de joves de Manresa el passat 18 de maig de 2002 a okupar un espai: a vegades l'hem utilitzat com a Centre Social, d'altres com a lloc per viure. Portem tres anys d'activitats, debats, xerrades, jornades, tallers, sopars vegetarians, etc. Tres anys construint (amb els nostres alts i baixos) un espai per a la reflexió, el debat i la lluita, donant una alternativa al pensament únic i a les formes de convivència oficials, intentant trencar amb les dinàmiques autoritàries i jeràrquiques.

Reconèixen com a legítims propietaris a les màfies que pretenen fer negoci amb els habitatges mentre la gent es veu hipotecada per pagar una casa on viure, quan milers de joves no poden ni somiar accedir a un pis de lloguer, al mateix moment que hi ha milers de cases abandonades. Aquesta situació és un dels motius que ens va dur a grup de joves de Manresa el passat 18 de maig de 2002 a okupar un espai

Però l'Audiència Provincial ha decidit que prou. Que vol desallotjar Na Bastardes. Que és més legítim permetre que una immobiliària de Barcelona pugui enriquir-se amb operacions especulatives i no pas que un grup de persones creïn un espai antagonista. Aquesta decisió és irrevocable, ja no es pot presentar cap recurs (potser tampoc el sol·licitaríem, no em de demanar permís a ningú, per molt jutge que sigui, per ser lliures).

Estem a l'espera que ens donin cita, ja us avisarem del dia i l'hora. De moment tenim intenció de continuar realitzant activitats: debats, passis de vídeo, festa d' aniversari etc. No marxarem de Na Bastardes. No ens faran creure. Continuarem okupant, continuarem preokupant, continuarem resistint, continuarem insistint.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

CAMAGÜEY
bar menjars
BAR DE COPES,
MOJITOS, ENTREPANS,
TAPES I TORRADES
C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

La columna clitoriana okupa!

Manresa

La columna clitoriana

Veient com les urpes de l'especulació immobiliària s'han clavat en tots els pobles i ciutats amb gran força, destruint els nostres barris, expropiant les nostres cases i arrasant els nostres parcs, convertint-ho tot en deserts sense vida que seran futurs blocs de pisos- ratoneres i grans superfícies comercials. Aniquilant així els espais de reflexió i debat del pensament antiautoritari.

La columna clitoriana hem okupat! El C.S.O. La Tremenda és el resultat d'un procés de reflexió inacabat, d'una història que es començà a escriure ara fa poc més d'un parell d'anys, moment en que un grup de dones diverses de Manresa vam començar a trobar-nos, ja que compartíem la necessitat de crear un espai d'ajuda mútua, una xarxa entre dones per tal d'intercanviar investigar i actuar contra la lògica del sistema que ens ofega. D'aquesta manera s'anà formant un col·lectiu anomenat Columna Clitoriana.

Des de la trajectòria d'aquests escassos dos anys ens ha sorgit la necessitat de disposar d'un espai propi on poder-nos autogestionar i experimentar des d'altres perspectives. Per aquest motiu i antagònicament a l'ordre patriarcal, mercantil i moral del sistema estem okupant un espai. Un espai on la seva finalitat última no és el seu habitatge. En aquest cas el C.S.O. La Tremenda és un espai alliberat on poder-nos qüestionar els fonaments polítics, econòmics i culturals que ens precaritzen la vida.

D'aquesta manera, l'okupació va tenir lloc a la matinada del 21 al 22 de març d'aquest mateix any. La titularitat de la propietat recau sobre FECSA, empresa que des de temps enllà l'estava deixant malmetre. Remetent-nos en la història de l'empresa FECSA trobem que va ser propietat pública durant un curt període de temps, des de l'expropiació posterior al 18 de juliol (aixecament militar del 1936) fins que el govern de Negrín la va tornar als seus propietaris. Posteriorment Franco la va entregar als March com a forma de pagament a canvi dels diners que aquests havien lliurat al servei de la causa nazional. Els aleshores amos de l'empresa emparats en l'autarquia van utilitzar mà d'obra esclava de presoners polítics republicans per ampliar i fer rentable l'empresa.

A més, actualment FECSA-ENDESA emet anuncis per TV promocionant "l'energia verda" i intentant vendren's que són ecologistes mentre a Sudamèrica estan fent fora i assassinant a pobles indígenes, com el Mapuche.

Aquests són alguns dels molts capítols protagonitzats per FECSA on un altre cop el poder del lliure mercat passa per damunt de la llibertat i la vida de les persones.

D'aquesta manera ens posicionem en contra d'una empresa multinacional contra l'especulació urbanística (que aquesta també fomenta) i d'aquesta manera alliberem un espai com a mitjà d'expressió del col·lectiu de dones Columna Clitoriana.

Per això el C.S.O. La Tremenda és un espai okupat i gestionat per dones no per quedar-nos atrapades per la diferència, sinó per experimentar a través de nosaltres mateixes, per crear un espai sociopolític on treballar per aniquilar els pilars de la raó que tot ho mou: el patriarcat. Okupem desafiant la propietat privada, la legalitat i la legitimitat del poder establert.

Actualment ens trobem habituant l'espai, ja que a causa de l'abandonament han estat i són moltes les reformes que hem de fer per poder-hi dur a terme idees que tenim en ment (debats, xerrades, vídeos, tallers, un espai de contrainformació, un arxiu...)

Ens trobem a la cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, al barri Vic-Remei de Manresa.

Us convidem a passar-hi!!

Perquè mirem que el present que construïm s'assembli al futur que volem!!

OKUPA I ROSTEIX!!!!!

<<¡¡¡MUJER, NI SUBMISA NI DEVOTA, LIBRE, LINDA I LOCA!!!>>

Can escaiola viu

Navarcles-Talamanca

Los del monte

Ca n'escaiola era una masia que havia estat dedicada a la vinya durant molts anys. Fa més de 25 anys que va quedar abandonada i ara farà un any que un grup de persones vàrem començar un projecte per recuperar i restaurar la casa. La nostra idea era impedir el seu esfondrament conservant així un patrimoni comarcal i poder-hi viure buscant una alternativa als preus desorbitats, al consumisme i a la falta de llibertats de la nostra societat.

Per culpa de l'abandonament de la casa ens la vàrem trobar totalment malmesa pel temps, sense portes ni finestres, mig sostre ensorrat i l'altre mig amb seriosos problemes de goteres que feien perillar les bigues que encara aguantaven la masia; els corrals els vàrem anar descobrint mentre netejàvem tots els voltants de la masia de males herbes i esbarzers que mesuraven més d'1 metre i mig d'alçada i que feien impossible veure més enllà de la porta d'entrada.

Vàrem començar apuntalant les bigues i canviant una a una totes les teules trencades per aturar la deterioració de la casa; vàrem treure tota la runa de la teulada que havia caigut més una planta que ja havia cedit; vàrem poder recuperar un corral en el que hi faltava mig sostre per tenir-hi un parell de cabres i algunes gallines.

Passa't l'estiu vàrem començar a preparar la casa per l'hivern posant portes, finestres, escales, fent envans i tapant els forats que la gent havia fet a les parets tot saquejant el que tingués el més mínim valor per buscar fer fortuna... sense adonar-se'n que la fortuna no estava amagada enlloc sinó que era tota la masia.

Fa uns 2 mesos el jutge va derogar per falta de proves una denuncia per usurpació de bens immobles. Malgrat els impediments legals i de no disposar ni d'aigua ni de llum nosaltres seguim endavant en aquest projecte.

Per tal de poder autogestionarnos i anar restaurant la masia estem arreglant un galliner, ampliant l'hort i actualment ja tenim 5 cabres per fer formatge.

Sabem que no és fàcil però molt més difícil és viure sota la pressió d'una hipoteca que cada cop pesa més a causa de la especulació ferotge a la que tots contribuïm comprant des del pis més petit i patètic fins a la mansió amb camp de golf. La diferéncia és que mentre uns s'ofeguen per pagar la hipoteca els altres la cobren.

Quien la sigue no siempre la consigue

Manresa

Algunes

A l'anterior Pèsol, us vam explicar com ens va anar l'okupació de la Coktelera, una casa de Manresa que volíem utilitzar com a vivenda. No portàvem ni un dia quan un desplegament dels Mossos ens va desallotjar il·legalment sent detingudes les 6 persones que es trobaven a dins. Els acusen d'usurpació, però el més greu és que a un dels detinguts l'acusen d'atemptat a l'autoritat, ja que s'han inventat que va trencar el dit a un dels mossos i han presentat informes mèdics (la petició fiscal per atemptat pot ser de 2-4 anys).

Ja que ens havíem quedat sense casa i amb la ràbia a dins, vam començar a buscar una llar. Després de bastantes assemblees i visites a diferents cases, vam decidir que el millor era tornar-hi, reokupar la Coktelera. Els motius que ens van empényer a prendre aquesta decisió van ser per una banda perquè la casa s'ho mereixia i per altra per donar resposta a l'actuació dels mossos i de la propietària. Sabíem que era una aposta arriscada ja que pensàvem que els mossos s'ho podien prendre com un atac directe a la seva autoritat, per això vam decidir canviar d'estratègia. La casa es va ocupar la nit de l'1 al 2 d'abril i el dissabte 2 d'abril al matí es va convocar penya. Durant aquest primer dia es va assegurar la casa.

La trobada amb els Mossos va ser més tranquila del què havíem previst, al migdia es va presentar un cotxe patrulla, que va identificar a dues persones, i amb ells van venir la propietària i el seu "querido".

A la tarda vam tenir una visiteta, aquest cop es van presentar el "queridu" i el servil fill de la propietària (la nostra estimada Anna Maria Pujol i Devant). Venien a portar un missatge, ens van estar menjant l'orella durant una hora, dient-nos que ells s'estimaven la casa, que eren una família humil i que ens n'anéssim, sobretot que ells estaven amb nosaltres i que si ells fossin especuladors ens donarien una casa, bla, bla, bla... (Uff!! Estaven millor calladets).

Durant la setmana que vam viure a la Coktelera no vam estar soles, quasi sempre hi havia visites, que van ajudar a que les permanències fossin més distretes. Durant el dijous 7, vam veure més moviments de secretes dels habituals, vam treure part del material que teníem a dins i vam decidir convocar a la genteta davant de la casa. La concentració va durar fins a les 11h de la nit.

A les 6 del matí del divendres 8 d'abril als ocupants de la casa que estaven dormint ens va despertar el crit dels dos que estaven de guàrdia: Ja són aquí!!

Aquest crit significava que un petit desplegament de 8 furgonetes dels Mossos, sis cotxes patrulla, cotxes de secretes i dues ambulàncies, havien arribat a la casa, i sense previ avís, van rebentar la porta de baix i la del pis de dalt (en 3 minuts). En un moment al pis de dalt ja no s'hi cabia, el "jefazo" va ordenar que no pujéssin més antidisturbis i en va fer baixar uns quants.

Es van quedar una vintena de mossos, amb càmeres i fins i tot algun secreta amb passamuntanyes. Després de tanta pel·lícula, d'haver-nos agenollat amb les mans al cap, allí mateix ens van llegir l'ordre de desallotjament (aquest cop la duien de veritat!!) i l'ordre d'allunyament de l'immoble, de la propietària, del seu domicili i lloc de treball (prohibició d'acostar-se a menys de 200 metres, tot i que viu i treballa en llocs cèntrics de Manresa, amb l'amenaça de presó preventiva en cas d'incompliment). Un cop identificats vam anar firmant conforme rebiem les ordres judicials, i ens van deixar anar.

Fora la casa ens esperava la genteta (gràcies macos, aquest cop us hem fet matinar!!).

Al llarg de la setmana següent ens vam anar assabentant del què havia passat durant aquella setmana als jutjats. El mateix dia de l'okupació, cap al migdia, l'Anna Maria Pujol Devant va anar a posar una denúncia als mossos i al veure la negativa dels mossos de tornar a desallotjar il·legalment, va posar denúncia al jutjat de guàrdia. Al jutjat li van dir que per aconseguir un desallotjament s'havia de seguir un procés judicial. Això del judici li semblava massa lent, va ser llavors quan amb el seu advocat van idear un pla malèfic. El pla consistia en autolesionar-se o deixar que la piquessin, o per ser menys recargolats aprofitar un cop que ja tenia, per dir que els okupes l'havien agredit. El mateix dissabte al vespre es va presentar als jutjats amb un parte mèdic i amb còpies de cartells i articles on sortia el seu nom i s'explicava els fets del primer desallotjament. Amb tot això va al·legar que patia assetjament i que se sentia amenaçada i va aconseguir engatussar al jutge, que al cap de 5 dies va dictar l'ordre de desallotjament i d'allunyament.

La propietària va mentir, ja que va dir que havia tornat a la tarda, cosa que no va fer, i tot i que afirma que estava molt espantada, diu que va tornar SOLA a recollir coses de l'hort (un hort que ni tan sols és seu, que el porta un home gran). Després afirma que els okupes li van donar un cop a la cara i després la van fer caure, de manera que li va sortir un blau a la cuixa.

Evidentment afirma que estava tant nerviosa que no recorda qui la va agredir (no fos cas que la cagués). I aquesta no és la única mentida que surt a la carpeta del procés, està plena de mentides de la propietària i dels mossos, fins al punt que en l'atestat policial hi figura una persona denunciada, que diuen que va ser identificada allí, però que en realitat ningú de nosaltres coneix.

I què en queda de tot això...

De moment l'acusat d'atemptat ja està citat a declarar, i s'han obert diligències per investigar el tema de l'agressió a la propietària.

La casa continua tapiada per tots cantons, i ni els mateixos que diuen que se l'estimen hi poden entrar, i de nits la vigila un guàrdia de seguretat, no fos cas que algú li donés vida...

I nosaltres que sempre ens havien dit que quien la sigue la consigue, ens hem quedat altre cop sense projecte i amb uns quants marrons a les butxaques...

Però com hem dit altres vegades, hem perdut una batalla, però no la guerra!!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

CAFE-BAR
Caracas
CARRER DE LAS PIQUES, 17
MANRESA

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Tomb antirepressiu: dos mesos tombant la repressió

El tomb Manresa

Durant els darrers mesos de febrer, març i abril ha tingut lloc la campanya unitària coneguda com a Tomb Antirepressiu. Una iniciativa pensada de forma horitzontal i descentralitzada on han participat diferents col·lectius i lluites socials que han patit la repressió política durant els últims temps. Okupes, llibertaris i independentistes, entre altres col·lectius sensibles a la repressió, han confluït en un marc que pretenia denunciar els diferents casos que afecten els moviments populars, així com amplificar i estrènyer els llaços de solidaritat envers els que pateixen el pes de la repressió i els que lluiten i treballen per fer-li front.

D'aquesta manera, el Tomb '05 ha passat per multitud de pobles i barris fent-se visible a través de nombrosos actes en forma de xerrades, taules rodones, tallers, sopars, passis de pel·lícules i pintades de murals, entre altres, i on s'han tractat temàtiques com la tortura i l'aïllament, la repressió política, el control social, la impunitat policial o l'augment de les polítiques securitàries o la situació de les presons, per posar alguns exemples. Els diferents actes del Tomb han servit, a més, per posar de relleu i aprofundir en casos concrets (i en seva indisociable tasca antirepressiva) com ara el dels Tres de Gràcia, els detinguts de l'Hospitalet, la situació dels anarquistes empresonats el 2003, l'Operació Estany i la criminalització de la immigració a terres gironines, el cas del Franki, la construcció d'una nova presó al Bages, els fitxers il·legals de la Policia Nacional barcelonina, la repressió a la lluita contra el pla Caufec a Esplugues i un llarg etcètera. Tots aquests casos i més han quedat recollits en una publicació disponible en forma de revista a la qual també es pot accedir des de la pàgina web http://www.moviment.net/tomb.

El Tomb va donar el tret de sortida el 16 de febrer a Manresa, en un acte al Centre Cultural El Casino on es va oferir una petita mostra del que seria la campanya, amb intervencions de Ramon Piqué (represaliat del 92 en l'anomenada Operació Garzon i un dels 15 demandants al judici contra l'Estat Espanyol per tortures), Jaume Asens (col·lectiu d'advocats Layret), que ens va oferir un ric discurs sobre l'augment de polítiques securitàries i del paper de la Constitució Europea en el context de la "guerra global", i una membre de l'Assemblea Contra les Presons de Manresa, que ens va exposar el projecte de construcció d'una nova presó al Bages des d'una òptica anticarcerària. Des d'aquest dia fins el 16 d'abril, els actes de caire antirepressiu s'han succeït a Barcelona, Lleida, Girona, Sabadell, Terrassa, Vic, Cornellà, Hospitalet, València, Castelló, Vilafranca del Penedès, Ribes i Igualada, entre altres indrets, culminant la campanya amb una manifestació a Barcelona que va acabar amb la crema d'una falla de cinc metres que representava un mosso d'esquadra, al bell mig de la Plaça Sant Jaume.

En definitiva, han estat dos mesos d'iniciatives antirepressives fruit de la voluntat de coordinació de molta gent en una temàtica on la creació de xarxa i l'establiment de complicitats són indispensables per a donar respostes al salt quantitatiu i qualitatiu que, en termes de repressió, estem patint els col·lectius i individualitats que qüestionem l'estat de les coses i lluitem per canviar-lo. S'ha d'avançar encara molt més i ser autocrítics amb les moltes coses que poden millorar en una iniciativa com aquesta, però amb la voluntat i treball de tots i totes els que patim la repressió i lluitem per combatre-la, de ben segur que sorgiran més i millors Tombs.

noticies breus

Ha mort un company de la Pobla de Lillet
Pep i tu (Berga)

El passat 18 de març moria Salvador Catllà Cortina, amb 89 anys. Salvador Catllà va ser un obrer conscient de la Pobla de Lillet, un dels molts que van formar part de l'important moviment llibertari que hi va haver el passat segle vint a la Pobla de Lillet, on hi havia una forta implantació de la Confederació Nacional del Treball (CNT), de les Joventuts Llibertaries (JJLL), de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) i de Mujeres Libres (ML).
En Salvador era de la CNT i en arribar la guerra civil i la revolució social de 1936 va anar voluntari al front. La majoria de poblatans i poblatanes, com la resta de berguedans, van anar voluntaris a la columna anarquista Terra i Llibertat. Tanmateix, alguns com el mateix Salvador van anar al front d'Aragó amb la Columna Durruti. En acabar la guerra va patir la duríssima i sempre injusta i cruel repressió franquista, com tants d'altres. Ha mort un altre home lliure. Que la terra et sigui lleu company! Salut i anarquia!

HA MORT ANTONIO TÉLLEZ
Pep i tu (Berga)

Ha mort el nostre company i amic Antonio Téllez. Aquest anarquista català ha estat sens cap mena de dubte un dels millors historiadors de la resistència llibertària de la que va formar part. Que la terra et sigui lleu. No t'oblidarem mai company!

EXPLOTACIÓ DE LES PERSONS PRESES
Algú (Algun lloc)

Fa unes setmanes, va aparèixer al diari *Regió7* que l'Associació d'Empresaris de Solsona s'adheria a la Patronal Vallesana CECOT, cosa que segons diuen possibilitarà als seus 110 associats accedir a serveis que ofereix aquesta patronal en àmbits com ara l'assessorament i la formació. El què no sabem és si això permetrà també a aquests nous associats explotar a les persones preses mitjançant el conveni que té CECOT amb el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Un conveni que segons va dir el Conseller de Justícia Josep M. Vallès ha de facilitar la reinserció de les persones preses, però que a la pràctica serveix per enriquir a unes empreses que a més a més d'explotadores, es faran passar per solidàries.

NEGRES TEMPESTES
Amb aquest nom neix a Sants un grup que pensa que és erroni l'estereotip que fa que una part important de les persones organitzades tendeixin a pensar que una bona "indepe" vol la consecució d'un estat, amb el que això implica d'autoritarisme, i que tota bona "anarka" menysprea la cultura i la llengua des d'un fals internacionalisme. Els pots trobar cada diumenge al CSA Can Vies, C/ Jocs Florals, núm. 42. Sants. El seu correu electrònic: negrestempestes@gmail.com
Salut companys! I endavant amb el projecte!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Calaf en perill d'industrialització massiva!

Col·lectiu les Granges

Calaf

Diversos pobles de Catalunya estan patint un forçat creixement industrial amb la filosofia de: desenvolupament és igual a creixement econòmic i industrial.

Calaf és una vila de la comarca de l'Anoia que vol passar a ser una capital de comarca (Alta Segarra) i un punt estratègic dins el sector terciari. Aquí és on entren en acció un grup reduït de joves que volem i tenim ganes d'intentar tirar per terra tota aquesta estafa immobiliària i defensar el nostre poble tal com sempre ha estat.

El passat 10 de desembre es va convocar a tot el poble interessat, en una reunió on el nostre ajuntament convergent ens va informar que portarien a terme un projecte de transformació del poble desproporcionat, on la nostra veu no havia estat tinguda en compte.

El nou pla urbanístic que ens volen implantar consta de:

· La construcció de tres polígons industrials amb una embargadura de 900 hectàrees. Actualment la vila de Calaf ocupa 939ha. És a dir, igualarà el poble amb número d'hectàrees... D'aquestes 900, una única empresa anomenada Campa ja en té comprades més de 400 per construir un macro aparcament de cotxes de la casa Seat.

· Dues rondes d'entrada i sortida fora del poble quan només som 3.200 habitants.

· L'edificació massiva dins el centre urbà de pisos de lloguer sense dret a compra.

· Tot això i un seguit d'altres punts referents a la industrialització tanquen la presentació del nou pla urbanístic al poble ignorant els factors mediambientals, sanitaris i socials...que comportarà, donant un trist mes de temps als habitants per presentar al·legacions.

A la porta d'aquesta reunió, espontàniament va sorgir un grup de joves anomenats "Veïns i veïnes preocupats pel futur de Calaf". Després de dues setmanes intenses d'assemblees i posada en comú de les diferents idees, es va redactar un fulletó molt treballat explicant la situació del nostre poble, deixant la porta oberta a la reflexió. També es facilità una plantilla d'al·legació on el veí indignat només havia de signar i portar-la a l'ajuntament. A part d'aquest fulletó s'ha portat a terme una campanya d'informació i sensibilització mitjançant les festes nadalenques.

Ara tan sols estem a l'espera de la resposta de les al·legacions rebudes per l'ajuntament, i la nova presentació del pla cobrint les peticions de tots els veïns de Calaf. No som els únics que estem patint aquest grans creixements industrials, diverses poblacions també han estat víctimes d'aquesta especulació. Convidem a tothom que estigui patint aquesta situació en el seu poble, a formar una plataforma en contra de la industrialització massiva, per mantenir vives les zones rurals i defensar el dret de tota persona amb diferents opinions envers el poble. Nosaltres ja hem alçat la veu i no callarem. Units intentarem, si més no, reordenar el pla urbanístic per una millor convivència en un futur.
Salut i ànims a tots els qui lluiten per quelcom!!!

Enrique Marco

Juan Pedro

Sallent

Le conocí en el entierro de Agustín Rueda, era el secretario de la CNT de Catalunya y fue la persona que lanzó el parlamento en el cementerio de Sallent, tomado por los antidisturbios, en un clima de odio y rabia contenida por el asesinato de Agustín.

Le he visto en otras luchas en el mundo laboral o en el de la enseñanza, dentro de la FAPAC. Su vida ha sido de compromiso y entrega para con los débiles y los oprimidos.

Actualmente había sido reelegido para el tercer mandato al frente de Amical Mathausen y casualmente en los actos de conmemoración del 60 aniversario de la liberación de los campos de exterminio nazis - ni tres meses antes ni tres meses después - se descubre que él no estuvo en esos campos, y toda la prensa y todos los medios de comunicación - que anteriormente la gran mayoría de ellos habían tenido un nulo interés por Amical Mathausen y por Enrique Marco - se ceban como perros de presa sobre él. Esperemos que algún día sepamos los motivos e intereses que hay detrás de ello.

Enrique no estuvo en ningún campo de concentración pero sí que fue torturado por la Gestapo y tuvo un proceso con petición de pena de muerte, pasando por un penal en la Alemania nazi y por campos de trabajo. No estuvo en los campos de exterminio pero anduvo cerca. Por consiguiente, algún conocimiento del tema tenía.

Si era necesario o no mentir para dar más verosimilitud y credibilidad en las conferencias y charlas que día tras día daba, sobretodo en institutos, intentando concienciar a la juventud, hay que tener en cuenta que cuando él acepta la responsabilidad de Amical no queda ningún superviviente en condiciones físicas para este trabajo. Por tanto, como él dice, intenta ser la voz de los sin voz y, en definitiva, luchar por el Nunca Más, lema y consigna que se impusieron los que salvaron el pellejo en los campos de exterminio nazis. Contar a todo el mundo lo que allí sucedió para que nunca más la humanidad tenga que pasar por lo mismo. ¿Era necesario mentir?, según el sí, cada cual que haga su valoración.

Pero que no pretendan descalificar toda una trayectoria de vida, que es ejemplar, con sus 84 años a su espalda y muchos palos en ella. Ya quisiéramos los que somos más jóvenes tener la actividad, la energía y la cabeza tan lúcida.

Desde aquí solo puedo decirle: ¡ánimo, Enrique!, ¡y la cabeza bien alta!. Ya quisieran los que intentan humillarte tener un poco de tu dignidad.

Y es que estos medios de comunicación que se han cebado contigo, ¡ojalá pusieran el mismo empeño en denunciar a los que en nuestros días siguen montando guerras y nuevos campos de exterminio en nombre de la "libertad"!.

El procés de construcció de la futura presó de la comarca del Bages

Assamblea contra les presons

Manresa

Un bon exemple del rendiment econòmic que es pot treure del sistema punitiu el trobem amb totes aquelles empreses que directa o indirectament participen del procés de venta (de terrenys), disseny i construcció de noves presons. Sense anar més lluny, a la comarca del Bages, la construcció de la futura presó dels Lledoners està suposant i suposarà uns beneficis importants per vàries empreses que no dubten en treure profit de la difícil situació que estan passant tantes persones preses.

El procés de compra dels terrenys de "Les Torres del Bages"

La notícia de la possible construcció d'una nova presó a la comarca del Bages apareix a la llum pública mitjançant el diari Regió 7 el dia 15 de Gener de 2004. El lloc on s'havia de construir: uns terrenys protegits d'interès natural d'unes 40 ha. que el govern de la Generalitat havia adquirit sota mandat convergent: els terrenys anomenats de "Les Torres del Bages".

Mesos abans, concretament des del febrer del 2002 al març del 2003, l'empresa Activitats i Territoris SA havia anat adquirint diferents finques al Pla de Bages. Aquesta empresa, propietat de Ricard Torras (aleshores president de PTB i vicepresident de Caixa de Manresa) havia pagat per aquests terrenys un preu molt superior al normal: 72.000 euros/ha, uns 12 milions de ptes/ha. Cal apuntar que el preu del sòl rústic a la nostra comarca costava aleshores entre 18.000 i 30.000 euros la ha. (de 3 a 5 milions de ptes). Segons la versió de l'empresa, compraven aquests terrenys per tal de poder construir indústries. El mes de juliol de 2003 però, justament quatre mesos després de què Activitats i Territoris acabés d'adquirir aquests terrenys, les conselleries de Justícia i Política Territorial i Obres públiques, amb Núria de Gispert i Felip Puig al cap davant, compren aquests terrenys mitjançant Incasol (Institut Català del Sòl) per tal de construir una nova presó. El preu total que paguen és de 5,2 milions d'euros (uns 875 milions de pessetes) a costa de 120.000 euros/ha (uns 20 milions de ptes/ha.). És a dir, que amb un any i 5 mesos aproximadament el preu es revaloritza un 60 %.

La possibilitat de construir la presó al Pla de Bages va crear molt rebombori entre la ciutadania: alguns es queixaven per què la volien construir al costat de casa seva; altres per què no s'havia demanat la opinió a la gent de la zona sobre el lloc indicat on s'havia de construir; uns tercers per què a la zona del Pla de Bages queden pocs llocs d'interès natural i un d'aquests és el terreny de Les Torres del Bages. Tota aquesta gent s'aglutina i forma en un primer moment la "Plataforma el Bages diu No a la Presó". Diferents forces polítiques de la comarca també es posicionen en contra de la ubicació de la presó (és el cas de l'alcaldessa de Santpedor i de CiU, ERC, PSC i ICV a Sant Joan de Vilatorrada per exemple). Cal ressaltar el caire discriminatori vers les persones preses que van mostrar durant aquest període alguns sectors de la població. Sobretot les paraules del President de l'Associació de Veïns de Pineda de Bages (una de les urbanitzacions amb més diners de la comarca), Emili Alvàrez, que esgrimia arguments tan "interessants" com que no trobaria malament que es construís qualsevol altre tipus d'infrastructura als terrenys de les Torres, però que no acceptaria de cap manera una presó, per què els veïns de Pineda viuen en una urbanització molt llaminera per el tipus de gent que hi hauria (declaracions fetes al Regió7 el 17 de Gener de 2004).

L'operació del govern tripartit

Davant de l'oposició d'aquesta part de la ciutadania, el nou Govern Tripartit diu que estudiarà si els terrenys de les Torres són els adequats per a construir la presó. Durant aquests mesos fan tot un seguit de declaracions encaminades a buscar la simpatia del ciutadans com ara que la presó que es vol construir serà de reduïdes dimensions i que el municipi que la tingui rebrà diverses compensacions (com si d'un abocador es tractés o de alguna cosa per l'estil es tractés). Justifiquen la necessitat de noves presons amb excuses de caire humanista: que les ara existents (com pot ser la Model) s'estan quedant obsoletes, malmeses i que és necessari construir-ne de noves per la qualitat de vida de les persones preses. Més reprimits, més controlats, més mal tractats, més torturats,.... però amb les parets impecables!

El dia 30, apareix un altre cop al diari *Regió 7* que la Generalitat ha comprat una nova finca, la dels Lledoners, d'unes 15 ha. Aquesta finca estava, abans que l'adquirís el nou govern, en mans de tres propietaris: Jordi Mas (empresari de la construcció), el propietari de l'empresa d'electrodomèstics Màrquez i una tercera persona que desconeixem. Havien comprat aquests terrenys per construir-hi indústries i de fet portaven un temps presionant a l'alcalde de Sant Joan de Vilatorrada, Ezequiel Martínez, per aconseguir-ho. Finalment però, arriben a un acord que beneficia a les dues parts: uns aconsegueixen vendre's els territoris i treure'n un clar benefici i els altres troben un lloc on construir una nova presó, amb les compensacions que això comporta. El preu que paga la Generalitat per la finca, és el de 1,08 milions d'euros (uns 180 milions de pessetes), uns 67.000 euros per ha. (una mica menys de 11 milions i mig per ha.), un preu que segueix sent molt superior al què se sol pagar per aquest tipus de terreny.

Aquesta operació va comportar la indignació de la Plataforma el Bages diu No a la Presó (l'actual Plataforma Cívica Respectem el Pla de Bages), que veia com la Generalitat havia adquirit una finca situada a una distància d'uns 50 metres de l'anterior (separades tan sols per una via de tren). Per tal de justificar la ubicació de la nova presó, es fan servir arguments com ara que els nous terrenys que han comprat no estan protegits ni són d'interès medioambiental. A la pràctica, uns i altres terrenys són idèntics. A més a més, actualment encara estan considerats de sòl rústic, i per tan en principi no podrien ser urbanitzables.

Amb tot, alguns alcaldes com el de Sant Joan, han passat d'oposar-se totalment a la construcció d'una presó a les Torres del Bages, a posicionar-se a favor de la construcció d'una presó just al costat. I és que els alcaldes socialistes com l'Ezequiel Martínez no es volen oposar a les directrius que dicta el seu partit; vol rebre les prometedores compensacions que atorgarà el govern de la Generalitat, que consistiran en:

- l'aportació de l'1% del cost total de l'obra al municipi;
- l'aportació de l'equivalent a l'impost de béns i immobles que hauria de percebre l'Ajuntament per la instal·lació en els terrenys de l'equipament (impost que no s'hauria de pagar per què un centre penitenciari és un equipament públic);
- la cessió dels terrenys de les Torres del Bages.

Suposem també que això servirà a l'Ezequiel per anar pujant posicions.

Per tal de poder construir la nova presó dels Lledoners, el govern de la Generalitat va aprovar el 25 de Febrer passat un Pla Especial. I és que el projecte ja havia superat la Comissió d'Urbanisme i només li faltava passar l'avaluació medioambiental. A la pràctica ha estat una avaluació únicament cosmètica: permet que s'edifiqui en uns terrenys qualificats de sol rústic (amb tota la xarxa d'accessos viaris i de clavegueram que l'edifici suposarà) però aconsellen que les màquines no facin soroll en les èpoques que hi hagi ocells criant.

Aprovat el Pla Especial ja es pot començar el procés: el 05-04-2005 l'empresa pública GISA (Gestió d'Infrastructures SA) va adjudicar a l'empresa Fabré i Torras Arquitectes i Associats, la redacció del projecte bàsic i d'execució (plànols, i posterior direcció d'Obra) de la nova presó.

Es pagarà per aquest servei l'astronòmica xifra de 2.788.734 euros (464 milions de ptes aproximadament) si aconsegueixen tenir-ho tot enllestit en sis mesos i mig.

La Plataforma Cívica Respectem el Pla de Bages s'ha queixat de les formes que han tingut els governants durant tot el procés d'ubicació i de planificació de la nova presó, per considerar-lo poc participatiu i sense cap tipus de transparència; dels danys irreparables que pot comportar pel medi ambient aquesta infrastructura; i de l'estratègia que han seguit els polítics, saltant-se tot tipus de lleis per tal de tenir enllestida la nova presó el més aviat possible.

A nosaltres tampoc ens ha agradat aquest estratagema, però sorprèn a algú? Quan els polítics han demanat l'opinió als ciutadans respecte a la gestió del territori? Quan les persones podem decidir sobre els aspectes que afecten al nostre municipi i a les nostres vides? Quan s'ha paralitzat un projecte, encara que hi hagi impacte ambiental o bé oposició veïnal, si hi ha benefici econòmic pel mig? Quan pels polítics ha sigut un problema saltar-se les lleis per assolir un objectiu? Quan han prioritzat la dignitat de les persones enfront del negoci?

Volem anar més enllà, no volem que construeixin la presó ni a les Torres del Bages, ni als Lledoners, ni a Odena ni enlloc. Critiquem la seva hipocresia que justifica la necessitat de construcció de noves presons per la massificació i les males condicions de vida, quan si simplement complissin les lleis que ells mateixos redacten haurien d'alliberar a la majoria de les persones preses. Ens oposem a aquest sistema que ens precaritza, ens esclavitza, i empresona a qui lluita per canviar-ho.

Les persones i empreses que contribueixen en el procés de construcció de noves presons, són còmplices dels assassinats, les tortures i els maltractaments que es produeixen a les presons, i contribueixen a mantenir aquest estat que utilitza el sistema punitiu com a principal forma de fer front a la dissidència i a la pobresa. Passem a l'ofensiva!

Dice un libro que leí...

Floreal Ateo
Alt Llobregat

Que no se puede gobernar un país capitalista moderno sólo por la fuerza, disponiendo tanques en todas las esquinas. Lo mismo ocurre para mantener el orden en las cárceles.
Un estado moderno está obligado a mantener todas las libertades formales necesarias para la buena marcha de los negocios. Un país capitalista no puede prosperar abriendo fuego contra los pobres en cuanto se muevan, necesita su participación en la riqueza de la sociedad a través de su trabajo, hacerles hablar su mismo lenguaje.
La sociedad pretende introducir el principio de actividad capitalista entre los mismos pobres. Se propone simplemente asociarlos a la riqueza del dinero, del mismo modo que pretende con la democracia asociarlos al debate sobre el poder.
Se trata de encargarse de que los asalariados se vean atrapados por la fiebre capitalista o al menos que crean que ganan dinero. Es necesario que se identifiquen con el interés general de esta sociedad y en haberlo conseguido reside la victoria histórica de la burguesía. Para el pobre el dinero ha sido siempre una necesidad, para el burgués el dinero ha sido siempre una actividad intentar trazar un a ralla de unión entre ambos es una quimera. El dinero no es algo infinito.
Todo estado moderno ha de civilizar imperativamente a esos salvajes de los pobres incluyendo a aquellos que ha aislado de la sociedad en las cárceles en principio por medio de la fuerza bruta y después por el pseudodiálogo y la mentira. Como decía un ex -preso a propósito de la administración penitenciaria "buscan siempre hacerte participar en tu castigo: este es el diálogo, no hay otros posibles".
Incluso hay gente especializada en la tarea: los trabajadores sociales. Aquello que llaman trabajo social tiene su origen en las prácticas de la iglesia, nació históricamente del intercambio de las limosnas por las penitencias. Los trabajadores sociales son curas laicos que predican para el estado. Conservan de todos modos las bases del sistema de encierro y la violencia que este implica (muere mucha gente en las cárceles).

Ciertamente la democracia burguesa proclama que cada uno es libre de ganar dinero. Reconoce a cada uno el derecho a montar sus negocios. Todo individuo puede ocupar así su sitio en el mundo. No existe más que un mundo: el de los negocios. Y la sociedad burguesa moderna tal como la vemos en Europa, USA o Japón permite creer a muchos pobres que ganan dinero. El reino más salvaje de la necesidad es transformado mágicamente en su contrario, y por eso existen trabajadores motivados, consumidores satisfechos o reembolsados, electores responsables e incluso presos que pagan su deuda a la sociedad.

Con la llegada de la llamada "izquierda" al poder las democracias modernas permiten al capitalismo franquear oportunamente un mal paso y particularmente someter a la mayoría de los trabajadores con la ayuda de los sindicatos domados. Se ha visto hasta qué punto los socialistas saben burlarse de la gente, ¿pero qué se puede esperar de un estado si no palos y mentiras?

Los proletarios no están unidos en nada, están absolutamente separados. La miseria general de la gente, ese aislamiento organizado es su vida cotidiana, se manifiesta a menudo a través de la indiferencia y otras veces a través de la hostilidad. Sólo los lacayos del estado se acojonan con la realidad de la misteriosa, pues son ellos los responsables.

La libertad de expresión se resume en que se imponen miles de mentiras a la gente. Se puede decir y escribir lo que sea, incluso las teorías más subversivas acaban amortizándose entre la inercia que las rodea como curiosidad cultural que uno puede procurarse en determinadas librerías. Allí se las tolera en tanto que no son más que palabras. Cuando el sentido de las palabras se vuelve perceptible en los hechos y a la recíproca (y es esto lo que constituye la verdad de una teoría), acaban tarde o temprano por topar con algún obstáculo en su difusión.

De esta realidad ha de partir la superación.

a l'agüait amb els abusos de poder

A disposició judicial

GBX
Berga

En la declaració davant del jutge tenim els mateixos drets que a comissaria. Per tant tenim dret a no declarar-nos culpables i no declarar en contra nostra. Per tal de fer efectiu el dret de defensa, l'advocat (ja sigui d'ofici o particular) demanarà les actuacions que hi ha en contra teva abans d'iniciar-se la diligència.

Si has declarat davant la policia, se t'ha de deixar veure la declaració policial abans de la declaració judicial, per si vols modificar o afegir alguna cosa. És aleshores quan has de fer constar qualsevol irregularitat (especialment amenaces i maltractes), produïda a comissaria.

Un cop finalitzada la declaració, estudiat l'atestat de la policia i les al·legacions del Ministeri Fiscal (en cas que sigui un cas de relleu important), el jutge ordenarà:

· Llibertat sense càrrecs: quan es consideri que no hi ha delicte. El jutge arxiva les diligències i el procediment acaba aquí. Es tanquen les acusacions contra tu, tot i que és un fet poc habitual. Aquesta llibertat pot ser provisional, és a dir, es queda a l'espera de l'aportació de noves proves que reobrin el cas, o bé pot ser definitiva, opció que impossibilita el desenvolupament de qualsevol altre denúncia sobre el mateix cas.

· Llibertat amb càrrecs: es concedeix la llibertat condicional fins a l'espera de la data del judici on es dictarà la resolució. Quedes lliure però les acusacions es mantenen. Significa que hi ha un procés formal obert contra teva. Hi ha indicis de la comissió d'un delicte, però no són clars, i la pena per la qual se't pot condemnar no supera els sis anys de privació de llibertat.

· Presó provisional: quan el jutge creu que hi ha indicis suficients d'haver comès un delicte i quan cregui que existeixen impediments per al normal desenvolupament del procés judicial. La presó serà per als casos en que la pena per la comissió d'un delicte pugui superar els sis anys de privació de llibertat. El temps pot oscil·lar entre els tres mesos i els dos anys. En casos de terrorisme aquest temps amb pròrrogues del jutge pot allargar-se fins a dos anys més. El jutge pot declarar també presó preventiva en els casos en que cregui que són d'alt relleu i que poden crear alarma social, sense necessitat que la condemna pugui ser major al sis anys esmentats.

· Fiança: quan el jutge ho consideri oportú podrà imposar una fiança a la persona detinguda com a condició per no entrar a la presó. La fiança es fixarà en funció de la natura del delicte, l'estatus social (en aquest cas, la manca de proporcionalitat és escandalosa) i els antecedents de la persona detinguda.

Cal tenir present que també es pot donar el cas que t'hagin detingut i finalment només hagis comès una falta (cosa que implica no constar en antecedents penals). Així doncs es duu a terme un judici de faltes. En aquests judicis no és necessària la presencia d'un advocat però, si ho vols, tens dret a tenir-lo. No hi ha fase d'instrucció. Les sentències solen correspondre a penes - multa, caps de setmana d'arrest domiciliari, o de treballs per a la comunitat.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Trencadis
Si vols passar una bona estona, Vine!
Plaça Pare Claret, 4 Tel. 938370752
08650 SALLENT

CGT
SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis. 08605 Sallent
tel. 938370724
sallent@cgt.es

Col·labora amb el pèsol negre!!

El primer de maig a diferents ciutats

Barcelona

CNT

L'1 de Maig no és cap festa, és un dia de lluita.

Com tots/es sabeu, el passat 1 de maig va ser el dia del/la treballador/a i com cada any, ens vam reunir els/les companys/es de la Confederació Nacional del Treball (CNT) de la regional de Catalunya i Balears. La trobada va ser a l'Arc de Triomf de Barcelona.

Els actes van començar al voltant de les 12h del matí amb un míting per denunciar la problemàtica que sofrim la classe treballadora en el dia a dia, en tots els àmbits de la vida, tals com la precarietat laboral, problemàtiques que sofreixen els/les companyes immigrants, sexisme, etc. Els ponents van ser: José Corrales (Secretari General del "Comitè Regional de Centro"), Joan Muñoz (Secretari General del Comitè Regional de Catalunya i Balears), Just Casas (Federació Local de Terrassa) i Jordi Vega (Federació Local d'Hospitalet de Llobregat). A part, també van participar companys/es d'altres col·lectius afins convidats a l'acte.

Al finalitzar el míting, es va procedir a fer la manifestació pels carrers de Barcelona, que es va caracteritzar pel seu caire combatiu (no ho confonguem amb aldarulls o violència, si us plau). En el seu pas per la Plaça Sant Jaume (Plaça de la Generalitat) es va formar un cercle al centre i, tot seguit, uns quants companys/es es van estirar al mig del cercle per tal que d'altres companys/es els pintessin les siluetes, representant així els morts en accident laboral. Mentre es feia això un altre company explicava amb un megàfon el perquè de l'acció i denunciava públicament la sinistralitat laboral que patim la classe obrera, i el silenci per part de les administracions, així com dels sindicats traïdors UGT i CCOO, envers aquest tema.

Al final del recorregut de la manifestació (Arc de Triomf) es va fer un dinar popular.
En tots els actes hi va haver molta assistència i durant tot el dia hi havia un seguit de parades per a l'autogestió de la CNT i d'altres col·lectius afins com "Mujeres Libres" i el Centre d'Estudis Federica Montseny.

Cal remarcar que a nivell regional també es van fer actes locals a Igualada, Palma de Mallorca i Lleida organitzats per les Federacions Locals corresponents; i a Berga, col·lectius anarquistes i/o llibertaris també van fer actes relacionats amb aquest dia.

Cada dia és 1 de Maig!

Visca la lluita obrera!

Berga

A part del Primer de Maig a Barcelona (Cotxeres de Sants, Arc del Triomf, Urquinaona, May Day), també es va celebrar la diada a altres llocs. A Berga es va celebrar per quarta vegada. Enguany, entre d'altres coses, amb la poesia de l'amic i poeta Jesús Lizano.

Igualada

Assamblea d'Amics dels "Màrtirs de Xicago" de 1886

El passat diumenge 1 de maig, va tenir lloc a Igualada la "Bicicletada contra la Precarietat", en motiu del dia de les treballadores i els treballadors.

La Bicicletada va començar a la plaça de la Masuca i durant dues hores els assistents vam fer una ruta pels principals causants de la precarietat laboral a la ciutat (ETT's, la Patronal, les seus dels sindicats majoritaris, la Unió Empresarial, les fàbriques que han tancat en els últims mesos, les cases dels seus patrons...) i, més tard, ens vam concentrar a la plaça dels Porcs on va tenir lloc la lectura del manifest de l'Assemblea d'Amics dels "Màrtirs de Xicago" de 1886.

L'Assemblea està composta per col·lectius d'ideologies diferents (llibertaris, anarquistes, independentistes-socialistes) els quals, veient la necessitat de fer front comú en un dia com aquest, vam unir esforços per moure la ciutat el dia dels treballadors/es. Cal dir que després de l'experiència de diumenge, valorem molt positivament el fet d'haver treballat junts i estem convençuts que en els fronts de lluita que ens uneixen, no dubtarem a unir esforços quan calgui.

Així doncs, durant tot el matí de diumenge, més d'una cinquantena de ciclistes vam reivindicar que la situació de la classe obrera empitjora dia a dia i vam deixar clar que no ens quedarem amb els braços plegats; vam evidenciar la identitat dels principals culpables del malestar de la classe treballadora i vam deixar clar qui i què no volem a Igualada.

La bicicletada va transcórrer d'una manera festiva i sense incidents, però tot i així vam comptar amb la presència (durant l'última mitja hora) de les denominades "forces de l'ordre"; Policia Local i Mossos d'Esquadra van assistir a la concentració i ens van dedicar, suposem que donat el goig que feia la bicicletada, un reportatge fotogràfic. Esperem que ens enviïn còpies!

Donem les gràcies a tothom que va assistir a la bicicletada i us animem a tots a no quedar-vos callats quan les coses no van bé. Ens agradaria molt que l'any que vé per l'1 de maig ja no s'hagi de sortir a reivindicar res, però lluny de trobar-ho realista, i tenint molt clar que la lluita de la classe obrera ha de ser diària, des de l'Assemblea d'Amics dels "Màrtirs de Xicago" de 1886, ens acomiadem amb un : FINS AVIAT!

CGT i la regularització d'immigrants

CGT

El procés de normalització que ha finalitzat el passat 7 de maig, deixa un saldo negatiu d'indefensió, marginació, explotació i exclusió permanents per a un milió llarg de persones que no han aconseguit que algun/a empleador/a tramités la seva sol·licitud.

Segons les dades oficials, entorn de 700.000 estrangers/es han aconseguit presentar el seu expedient de regularització, el que significa que almenys un altre milió llarg de sense papers (segons càlculs de l'INE de gener de 2005) no ha pogut fer-ho. A més, caldrà esperar a saber quantes altes es produeixen en la Seguretat Social, fruit d'aquesta "normalització", sense oblidar que l'autorització aconseguida dura només un any, després del qual cal tornar a sol·licitar la seva renovació.

L'economia submergida que es pretenia eliminar segueix tant o més consolidada que abans, puix que les úniques vies obertes a partir d'ara per a la regularització són l'arrelament social i laboral, i ambdues només són possible si la persona estrangera demostra una estada continuada de 2-3 anys - il·legal i per tant sobrevivint en l'economia informal o submergida- i un compromís de contracte per una any.

Resulta indigne, per no dir inhumà, que només els/les empresaris/es tinguessin la potestat de tramitar les sol·licituds de regularització. Això ha provocat en molts casos l'extorsió i l'abús, amb acomiadaments, compravenda de contractes, pagament previ de l'alta pel/la treballador/a estranger/a, fins a les escandaloses escenes de submissió dels/les immigrants fent cua durant hores davant les oficines de la seguretat social perquè el seu empleador/a arribés just al seu torn.

Per a la CGT, el procés de normalització ha estat pura demagògia institucional i simple neoliberalisme aplicat, que va arribar al seu major extrem quan a dues setmanes de finalitzar, el govern va possibilitar l'empadronament per omissió, amb la finalitat d'accelerar l'augment de sol·licituds presentades. Això sí, amb la prepotència de fer cas omís de les mobilitzacions i tancaments del col·lectiu de sense papers que demanaven major flexibilitat en els procediments, criteris i temps per a la regularització.

La CGT, doncs, seguirà lluitant amb els treballadors i treballadores estrangeres per a aconseguir el reconeixement de la seva existència, la seva dignificació, la seva integració i l'assoliment de tots els seus drets humans, socials, laborals i sindicals.

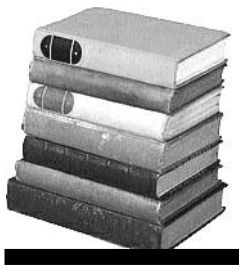

ressenyes

LAS ARMAS DE LA CRÍTICA
de Miguel Amorós
Bilbao: Likiniano elkartea, 2004

Navarcles

Hiram Gascoine

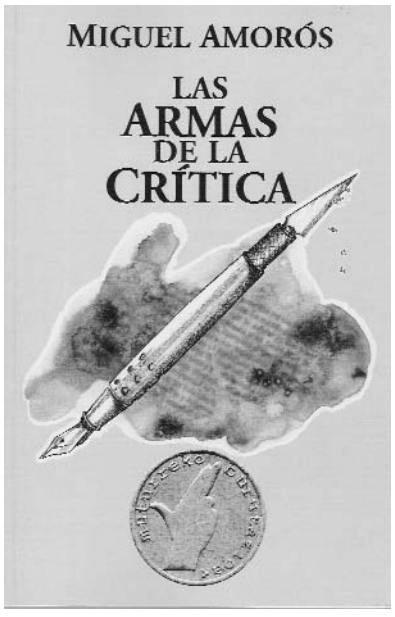

Aquest petit volum és una breu selecció de 12 exposicions de Miguel Amorós, realitzades entre el maig de 2002 i el febrer de 2004 en actes organitzats per diferents col·lectius d'arreu de la regió ibèrica, en especial de Catalunya i el País Valencià.

A diferència d'altres textos de títol semblant, l'objectiu d'aquest no és criticar directament la societat o el mode de desenvolupament capitalista, sinó que les "armes de la crítica" estan pensades i orientades per generar el debat intern dels col·lectius que s'oposen al sistema imperant. Els diferents textos, a més, responen a aquelles inquietuds dels col·lectius amfitrions, però que, i com demostra el fet que hagin estat publicats conjuntament en aquest llibre, aquestes inquietuds poden fer-se extensives a un conjunt major d'individualitats i col·lectius.

Així doncs, aquestes 12 exposicions pretenen desbrossar el terreny de l'anàlisi de les qüestions tractades per a aportar eines d'actuació i comprensió que realment serveixin per al seu debat intern. Per tant, aquest volum no ha de ser llegit com un catecisme ideològic, sinó més aviat com una sèrie de guions o introduccions a temes que són objecte d'atenció. I no ens deixem enganyar per la seva curta extensió: no obstant les seves escasses cent pàgines, cada un dels textos mereix una lectura cuidadosa. La seva comprensió és la clau per a la crítica.
Els textos estan ordenats per un criteri cronològic, tot i que hagués trobat més interessant haver-los agrupat pels temes, i així haver dotat al volum d'una major facilitat de comprensió. Els principals temes que sorgeixen, és a dir, les principals inquietuds de l'anarquisme actual, són la crítica a la societat de l'espectacle, a la tecnologia, al treball, a l'ecologia de la por i la societat de control i a l'ordenació del territori. Cada individualitat i col·lectiu pot destacar-ne aquell que li procuri un major debat intern.

El volum encara va més enllà. No només ofereix eines per a la crítica en aquestes qüestions, sinó que també rebutja el discurs cientifista que recolza i justifica la tecnologia, l'ordenació del territori, el control,... El que Richard Peet anomena el discurs hegemònic, en definitiva. És una crítica, doncs, a aquelles persones i institucions que es consideren posseïdores de la veritat única, de la certesa, del valor intel·lectual i teòric.

Per últim, podeu trobar algun d'aquests textos publicats en aquest volum i d'altres del mateix autor (com el celebrat "Primitivismo e historia") a la biblioteca on-line del col·lectiu anti-civilitació Re-evolución (http://es.geocities.com/anticivilizacion/biblioteca_virtual.htm).

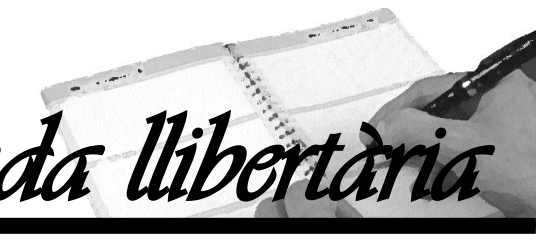

Agenda llibertària

Montcortès, Pallars Sobirà

Divendres 8 de juliol
- **19.00: Al Particular del Comú, La Pobla de Segur,** xerrada **"la pedagogia Llibertària en el primer terç del segle XX"** a càrrec d'Emili Cortavitarte (sindicat d'ensenyament de CGT)
- **22.00**: Montcortès, Cinema a la fresca: "**el Oro de las Californias"** + pelìcul·la

Dissabte 9 de juliol

- **10.00: Trobada de les Secretaries d'Acció Social de les diferents federacions de CGT de Catalunya.**
- **12.00:** Taula Rodona: **"Lluites en defensa del territori, experiències i projectes"**
- **16.30**: Taula Rodona: **"Mitjans de comunicació alternatius de Catalunya"**

- **19:00 Tallers:**
Danses del món.
Plantes Medicinals
- **23:30: Nit de contes Pallaresos**

Diumenge 10 de juliol

- **11.00**: Xerrada: **"La repressió a Catalunya, el tomb antirepressiu"**
- **14.00: Dinar Popular (cal el bo d'ajut)**
- **16.00:** Tertùlia-té verd **"la realitat del poble amazigh"** a càrrec de l'Associació Averroes.

Dissabte 9 de juliol

- a **les 20:00 a Navarcles (Bages)** (Cal Carrasclet, C/St.Benet, 15) : passi del vídeo: **Ramon Vila Capdevila: l'últim maqui català**, seguit d'un col·loqui-xerrada a càrrec d'un historiador navarclí.

http://sindominio.net/marxa-maquis/programa.php

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

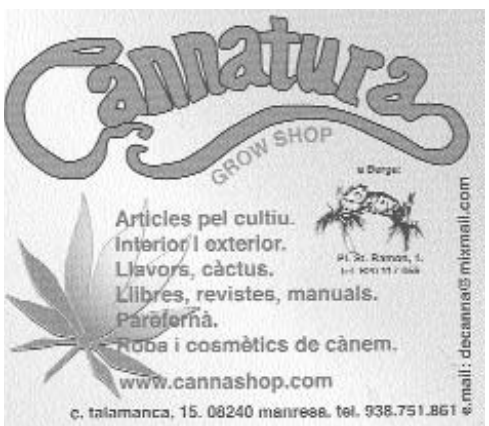

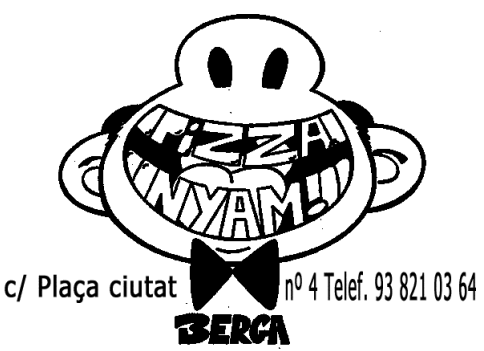

Un arbre,
una branca creix,
sola, distant,
seguint el camí més planer a la llum.
Lligant i deslligant. Vivint i abandonant.
Milions de rametes com tu
que cedeixen davant la telaranya invisible
de la vida.
Totes tenen el seu camí,
soles!!
Però totes beuen la mateixa saba.
¡Quina saba!!
L'has provat?

Josep Maria Tsanta Caselles,
ens has ensenyat que compartir és viure.